

Κεφάλαιο 1

Η αρχή μιας ιστορίας

ΟΤΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ αρχίζουν να χρυσαφίζουν, να κοκκινίζουν και να πέφτουν, τότε οι άνθρωποι του Ντέιλντορφ, όπως και όλοι οι άνθρωποι του κόσμου άλλωστε, λένε ότι έχει έρθει το φθινόπωρο, και έτσι, με υπομονή περιμένουν τα πρωτοβρόχια και αργότερα τα πρώτα κρύα του χειμώνα. Η μέρα λοιπόν στην οποία αναφερόμαστε ήταν μια τυπική, γλυκιά, φθινοπωρινή μέρα, στον ουρανό της οποίας μπορούσε κανείς να ξεχωρίσει μεγάλα άσπρα και γκριζα σύννεφα να ταξιδεύουν διάσπαρτα με μεγάλη ταχύτητα.

Να με συγχωρήσει όμως ο αναγνώστης, θα χρειαστεί να αφήσουμε την όμορφη αυτή εικόνα και να επικεντρωθούμε για λίγο σε ένα μικρό σπιτάκι που πιο πολύ θύμιζε καλύβα, όπως άλλωστε και τα περισσότερα σπίτια του χωριού αυτού. Γιατί, αν και το Ντέιλντορφ αποτελεί ένα από τα πιο όμορφα και γραφικά χωριά, εμάς η ιστορία μας μας καλεί να αφήσουμε τον γλυκό φθινοπωρινό ήλιο

της εξοχής και να αναζητήσουμε την ήρεμη σκιά του σπιτιού που λέγαμε.

Έτσι, βρισκόμαστε επιτέλους στο μικρό αυτό σπιτάκι, το τόσο φτωχά επιπλωμένο, που έχει τα παραθυρόφυλλά του ανοιχτά για να καλωσορίσουν το λιγοστό φως, και τα παράθυρά του κλειστά, έτοιμα να εμποδίσουν τον αέρα που ήδη άρχισε να γίνεται πιο τσουχτερός. Κι αν επικεντρωθείτε καλύτερα στην εικόνα, θα μπορέσετε να ξεχωρίσετε, καθισμένο πάνω σε μια φθαρμένη πολυθρόνα, τον πρώτο άνθρωπο που συναντάμε σε αυτή την ιστορία, κάτι πολύ φυσικό, αφού από τώρα σας ενημερώνω ότι πρόκειται για τον ήρωά της. Έτσι, λοιπόν, το αγόρι αυτό –ή μήπως πρέπει να πούμε καλύτερα αυτός ο άντρας;– καθόταν και με ένα μικρό μαχαίρι σκάλιζε προσεκτικά και με μεγάλη προσήλωση ένα κομμάτι ξύλου, δίνοντάς του σιγά σιγά το σχήμα μιας νυφίτσας του δουνού.

Ένας συρτός θόρυβος ακούστηκε σε λίγο. Το αγόρι όμως, προσηλωμένο καθώς ήτανε στο έργο των χειρών του, δεν άκουσε τίποτα.

«Ίνγκο!» ήχησε ξαφνικά μια κοριτσίστικη φωνή.

Ο Ίνγκο τινάχτηκε και το μαχαίρι και η μισοτελειωμένη νυφίτσα τινάχτηκαν και αυτά πάνω στο ύφασμα της πολυθρόνας.

«Τι είναι, ρε Νάρι;» είπε απότομα και ενοχλημένος έκρυψε πίσω του τα δύο «εγκληματικά» σύνεργα.

«Σ' το χρωστούσα. Εγώ τυραννιέμαι και εσύ κάθεσαι εδώ και παίζεις» είπε κεφάλτα το κορίτσι.

«Δεν παίζω» είπε ο Ίνγκο αμέσως, αλλά χωρίς να το καταλάβει κοίταξε τη μισοτελειωμένη νυφίτσα του και ένα χαμόγελο του ξέφυγε.

«Ναι, το βλέπω» είπε η Νάρι κάνοντας την αδιάφορη. Κοιτάχτηκαν και γέλασαν και οι δύο.

«Συγγνώμη» είπε η Νάρι.

«Συγγνώμη» είπε και ο Ίνγκο «απλώς είμαι εκνευρισμένος τον τελευταίο καιρό».

«Πώς να μην είσαι;» είπε η Νάρι και αναστέναξε καθώς καθόταν δίπλα του. «Γι' αυτό άλλωστε ήρθα να σου μιλήσω».

«Τι, για τα νεύρα μου;» ρώτησε ο Ίνγκο χαμογελώντας. «Πες μου, γιατρέ, τι χρειάζομαι για να θεραπευτώ από τη σχιζοφρένεια;»

«Σκάσε, χαζέ, το ξέρεις ότι η κατάστασή σου δεν θεραπεύεται» του είπε η Νάρι γελώντας. Αμέσως, όμως, το όμορφο πρόσωπό της έγινε σοβαρό. Σταμάτησε και συνοφρυωμένη έμπλεξε τα δάχτυλά της μεταξύ τους. «Πάει χειρότερα» είπε τέλος με το βλέμμα της καρφωμένο στο πάτωμα.

Ο Ίνγκο σκυθρόπιασε κι αυτός.

«Δηλαδή;» ρώτησε ήρεμα και προσπάθησε να ελέγξει τη φωνή του, ώστε να μην ακουστεί ταραγμένη.

«Ο μπαμπάς...» είπε η Νάρι και έκλεισε με κόπο τα μάτια. «Δεν... απλώς δεν υπάρχει καμία βελτίωση» κατέληξε αμήχανα και κοίταξε τα μπλεγμένα της δάχτυλα.

«Ανέδηκε πάλι ο πυρετός;»

«Ναι, και δεν πέφτει με τίποτα».

«Παραμιλάει;»

«Ναι, πάρα πολύ και δεν τρώει επίσης τίποτα!» φώναξε η Νάρι και αμέσως τινάχτηκε πάνω τρομάζοντας τον Ίνγκο. Συνήθως αυτή ήταν η ήρεμη και η λογική της οικογένειας.

«Κοίτα» της είπε προσπαθώντας να την καθησυχάσει «έτσι ήταν και πέρσι, δεν θυμάσαι; Όταν αρχίζουν οι πρώτες βροχές τον πιάνει κρίση, όμως μετά γίνεται καλά».

«Ναι, το ξέρω» είπε η Νάρι προσπαθώντας να ελέγξει την ταραχή της. «Απλώς φέτος είναι διαφορετικά». Γύρισε και κάρφωσε τον Ίνγκο με τα λαμπερά της μάτια. «Είναι σοβαρά, πολύ σοβαρά» είπε. «Δεν μπορώ να τον βοηθήσω πλέον, η κατάσταση έχει ξεφύγει από τα χέρια μου».

Ο Ίνγκο έμεινε για μια στιγμή να κοιτάει σκεπτικός τα κατάμαυρα μαλλιά και τα μεγάλα καταπράσινα μάτια της αδερφής του, που τόσο πολύ έμοιαζαν με τα δικά του.

Συγχαρητήρια σε όσους μάντεψαν σωστά. Ναι, ο Ίνγκο και η Νάρι ήταν δίδυμα και μάλιστα έμοιαζαν υπερβολικά, σχεδόν σαν δυο σταγόνες νερό. Και με σιγουριά μπορούμε να προσθέσουμε ότι αγαπούσαν πάρα πολύ ο ένας τον άλλον, αφού δεν έμεναν και δεν συζητούσαν περισσότερο με άλλον άνθρωπο απ' όσο μεταξύ τους.

Ο Ίνγκο τράβηξε το βλέμμα του και είδε ότι ένας μικρός μυς δίπλα στο στόμα της αδερφής του είχε συσπαστεί από την ένταση. *Κακό σημάδι*, σκέφτηκε.

«Αμα δεν μπορείς εσύ να τον κάνεις καλά, δεν έχουμε και πολλές επιλογές» είπε αναστενάζοντας. «Τι προτείνεις;»

Η Νάρι βρήκε αμέσως την αυτοκυριαρχία της.

«Πήγαινε στη Νάιτντεϊ να βρεις γιατρό. Φύγε μαζί με τον Έντρο για την πόλη, πρέπει να πάει εμπόρευμα σήμερα» απάντησε επιτακτικά και τίναξε τα μακριά της μαλλιά πίσω.

«Μάλιστα, στρατηγέ!» αναφώνησε ο Ίνγκο και τινάχτηκε όρθιος χαιρετώντας στρατιωτικά. «Πού μπορώ να βρω τον συνάδελφο Έντρο;»

«Λογικά θα είναι σπίτι του και θα φορτώνει» είπε η Νάρι μην μπορώντας να κρύψει ένα χαμόγελο κάτω από το αυταρχικό της βλέμμα.

«Εν... τάξει, ξεκινώ!» αποκρίθηκε ο Ίνγκο και κορδωτός κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Έπιασε με δύναμη το πόμολο, όμως ξαφνικά δίστασε για μια στιγμή.

«Νάρι;» είπε διστακτικά.

«Ναι;»

«Δεν χρειάζεται να φοβόμαστε για τον μπαμπά, έτσι δεν είναι; Εννοώ... ένας γιατρός θα τον κάνει σίγουρα καλά, σωστά;» είπε τελικά αργά προσπαθώντας να βρει τα κατάλληλα λόγια.

Για λίγο, σιωπή έπεσε στο δωμάτιο.

«Όχι, φυσικά και δεν χρειάζεται να ανησυχούμε» αποκρίθηκε αυτή ύστερα από λίγο και κατευθύνθηκε προς μια πόρτα στο εσωτερικό του σπιτιού. «Άντε, πήγαινε τώρα, τα λέμε αργότερα. Και το καλό που σου θέλω, αν θέλεις τη ζωή σου» πρόσθεσε γελώντας «γύρνα πίσω με γιατρό!»

«Μάλιστα!» αναφώνησε ο Ίνγκο και άνοιξε γρήγορα την πόρτα.

Τι χαζός που είμαι..., σκέφτηκε καθώς έβγαινε έξω. *Την ανησύχησα ακόμα πιο πολύ.* Το τρέμουλο και ο δισταγμός που υπήρχαν στα λόγια της του ξαναήρθαν έντονα στο μυαλό.

Βγήκε στον δρόμο και άρχισε να προχωρά προς το σπίτι του Έντρο.

Μέσα στο γνωστό μας σπίτι, ωστόσο, η Νάρι είχε μείνει κοκαλωμένη και με κόπο ακούμπησε το χέρι και το κεφάλι της πάνω στον τοίχο αναστενάζοντας. Και με κόπο

επίσης μπόρεσε και σκούπισε διαστικά τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της.

✽

«Έντρο, θα μου κάνεις μια χάρη;» ρώτησε ο Ίνγκο καθώς κοιτούσε έναν γεροδεμένο νεαρό άντρα να φορτώνει σάκους πάνω σε ένα κάρο.

«Τι είδους;» ρώτησε αυτός τινάζοντας τα ρούχα του καθώς τον πλησίαζε.

«Θέλω να με πάρεις μαζί σου στην πόλη».

«Γιατί;» ρώτησε ξανά ο Έντρο.

Ο Ίνγκο τον παρατήρησε για λίγο. Ο Έντρο και αυτός είχαν ακριδώς την ίδια ηλικία, ήταν και οι δύο δεκαοχτώ χρόνων, και, παρόλο που ήταν φίλοι, διέφεραν στα πάντα – ειδικά εξωτερικά. Ο Έντρο, σε αντίθεση με τον Ίνγκο, ήταν γεροδεμένος, με καστανόξανθα, μακριά μαλλιά και καστανά μάτια. Αλλά και ο χαρακτήρας τους ήταν εντελώς διαφορετικός. Ο Έντρο ήταν πάντα ήρεμος και απελπιστικά λιγομίλητος· οι λέξεις, είναι αλήθεια, δύσκολα έδγαιναν από το στόμα του. Ο Ίνγκο, από την άλλη, πάντα φερόταν με διασύνη και λάτρευε τη συζήτηση. Παρ' όλα αυτά, έκαναν χρόνια παρέα και είχαν γίνει πολύ στενοί φίλοι.

Ο Ίνγκο δγήκε από τις σκέψεις του και διαστικά έδωσε την απάντηση.

«Η Νάρι δεν μπορεί να βοηθήσει άλλο τον πατέρα μας. Χειροτερεύει και χρειάζεται οπωσδήποτε γιατρό».

Ο Έντρο σφύριξε αποδοκιμαστικά.

«Νόμιζα ότι ήταν απλώς μία ακόμη κρίση, αλλά για να μην μπορεί η αδερφή σου να τον κάνει καλά...» Ο Έντρο άφησε μισοτελειωμένη τη φράση του.

Πράγματι, η Νάρι ήταν κάτι σαν η επίσημη νοσοκόμα του χωριού. Οι γνώσεις της στα φάρμακα και στα βότανα τη βοηθούσαν ώστε να φροντίζει με επιτυχία τους περισσότερους αρρώστους.

«Μπορώ να έρθω, λοιπόν;» ρώτησε ο Ίνγκο θέλοντας απελπισμένα να πετύχει την πολυπόθητη έγκριση.

«Καλά» απάντησε κοφτά ο Έντρο και κατευθύνθηκε ξανά προς τους σάκους που είχαν απομείνει. «Βοήθησε για να τελειώσουμε γρήγορα» πρόσθεσε.

Ο Ίνγκο έδωσε ένα σάλτο και με κέφι άρχισε να φορτώνει κι αυτός τους σάκους. Ένωσε κάτι μεταλλικό να κουδουνίζει μέσα τους. Αμέσως η ελπίδα και η περιέργειά του φούντωσαν. Ο πατέρας του Έντρο ήταν σιδεράς και, πριν πεθάνει, είχε προλάβει να μυήσει τον γιο του στην τέχνη αυτή. Υπήρχε περίπτωση...

«Τι μεταφέρεις;» ρώτησε με ενθουσιασμό που δεν μπόρεσε να κρύψει. «Όπλα;» πρόσθεσε και τα καταπράσινα μάτια του άστραψαν από προσμονή.

Ο Έντρο σταμάτησε απότομα και τον κοίταξε σαστισμένος. Ξαφνικά, γέλια άρχισαν να τραντάζουν τους ώμους του.

«Όχι, φυσικά» αποκρίθηκε μετά από λίγο χαμογελώντας. «Εγώ μεταφέρω πράγματα πιο ειρηνικά» πρόσθεσε και κοίταξε με κέφι τον Ίνγκο που στραβομουτσούνιασε αμέσως και προσποιήθηκε τον πληγωμένο.

Μετά το περιστατικό αυτό, τα δυο αγόρια συνέχισαν τη δουλειά τους σιωπηλά. Έτσι, το εμπόρευμα φορτώθηκε γρήγορα.

«Έλα» είπε ο Έντρο μόλις έβαλαν στο κάρο και τον τελευταίο σάκο.

Ο Ίνγκο κοίταξε ψηλά προς τα βουνά και ατένισε ήρεμα τον ουρανό. Αέρας φυσούσε και τα μαύρα του μαλλιά τινάζονταν και ανακατεύονταν ρυθμικά. Ξαφνικά, το πρόσωπό του συνοφρυώθηκε καθώς μεγάλα, σκούρα γκριζα σύννεφα φάνηκαν να πλησιάζουν μακριά από τη δύση. Ο αέρας ήδη άρχιζε να μυρίζει υγρασία.

«Θα 'χουμε βροχή» είπε ο Έντρο, που κοιτούσε και αυτός τον ουρανό. «Βιάσου» συμπλήρωσε και ανέβηκε στο κάρο.

Ο Ίνγκο όμως είχε μείνει ακίνητος λες και απολάμβανε την εικόνα, το θέαμα αυτό που προαναγγέλλει μια επικείμενη καταστροφή. Έτρωγε με τα μάτια του το τοπίο και με απόλαυση ένιωθε τον αέρα να γίνεται βίαιος και να του δέρνει το πρόσωπο.

«Έντρο, δεν θα ήταν ωραίο να πάμε στον πόλεμο;» ψιθύρισε και το βλέμμα του είχε μια έκφραση παιδιάστικη ανακατεμένη με κάτι το άγριο. «Φαντάζεσαι τι δόξα θα φέραμε στο Ντέιλντορφ;» είπε γελώντας ανάλαφρα.

«Το πιο πιθανό είναι να σκοτωνόμαστε» απάντησε ο Έντρο ξερά, κόβοντας τον Ίνγκο απότομα από τις ονειροπολήσεις του. «Ανέβα τώρα, αλλιώς θα σε αφήσω εδώ» πρόσθεσε ψυχρά.

«Γιατί τόσο αρνητικός; Τι έχεις;» ρώτησε ο Ίνγκο και πήδηξε με σβελτάδα πάνω στο κάρο.

«Τίποτα» απάντησε ο Έντρο και το πρόσωπό του ήταν απολύτως ήρεμο – με έναν τρομακτικό τρόπο. «Ο πόλεμος σκοτώνει τους ανθρώπους και καταστρέφει τις σοδειές» συμπλήρωσε απότομα. «Κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν τον θέλει».

Ο Ίνγκο κοίταξε στο πλάι το χορτάρι που προσπερ-

νούσαν και που δερνόταν απ' τον αέρα. Αναστέναξε σιωπηλά.

«Έχεις δίκιο, σκοτώνονται πολλοί άνθρωποι για το τίποτα» είπε, νιώθοντας μια ανατριχίλα στο κορμί του η οποία δεν είχε καμία σχέση με το κρύο.

«Ακριβώς» είπε ο Έντρο και η φωνή του ακούστηκε τώρα πιο μαλακή.

Κι έτσι σταμάτησε να μιλάει και χτύπησε δυνατά το άλογο για να κάνει πιο γρήγορα. Κι έτσι, για το υπόλοιπο του ταξιδιού, ο Ίνγκο δεν κατάφερε να του πάρει άλλη κουδέντα.

ΩΡΑ

«Φτάσαμε» είπε ο Ίνγκο.

Είχαν όντως φτάσει στην πόλη και, εδώ και ώρα, η βροχή έπεφτε δυνατά πάνω στο κάλυμμα του κάρου.

Ο Έντρο γύρισε λίγο στο πλάι για να του μιλήσει.

«Θα πάω στον έμπορο να του αφήσω τα πράγματα και μετά θα σε περιμένω έξω από τον γιατρό. Πες μου μόνο πού βρίσκεται».

Ο Ίνγκο ετοιμάστηκε να ανοίξει το στόμα του για να του πει πού να τον πάει, όταν έκπληκτος συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε κανέναν γιατρό.

Σιωπή έπεσε για λίγο.

«Θα σε πάω εγώ σε έναν καλό γιατρό» είπε τέλος ο Έντρο καταλαβαίνοντας από τη σαστισμένη έκφραση του φίλου του περισσότερο απ' όσα θα μπορούσε να του εξηγήσει με λόγια.

Τα χαρακτηριστικά του Ίνγκο χαλάρωσαν λίγο.

«Ευχαριστώ» είπε με ευγνωμοσύνη.

Ο Έντρο, σε απάντηση, έγνεψε σιωπηλά.

«Μόνο πρόσεχέ τον, είναι λίγο περίεργος» πρόσθεσε αμέσως με πιο δυνατή φωνή, έτσι ώστε να ακουστεί μέσα στη βροχή που άρχισε ξαφνικά να δυναμώνει.

Ο ήχος από ρόδες που κυλούν πάνω σε ανώμαλο δρόμο ακούστηκε σε λίγο και, μερικά λεπτά αργότερα, ο Έντρο σταμάτησε μπροστά σε ένα διώροφο σπίτι.

«Τα λέμε» είπε ο Ίνγκο μόλις το είδε και μεμιάς πήδηξε απ' το κάρο.

Ο Έντρο έγνεψε. Χτύπησε τα γκέμια και οι ρόδες κύλησαν ξανά πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο.

Ο Ίνγκο έμεινε για λίγο να κοιτά το κάρο να απομακρύνεται και να χάνεται μέσα στο σκοτάδι που ήδη είχε τυλίξει τα πάντα. Σκέφτηκε τη Νάρι και τον πατέρα του και το όμορφό του πρόσωπο συννέφιασε. *Τι να κάνουν άραγε; αναρωτήθηκε μελαγχολικά.*

Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι θρυσκόταν κάτω από καταρρακτώδη βροχή και ότι είχε γίνει σχεδόν ολόκληρος λούτσα. Βλαστήμησε σιωπηλά καθώς ένωθε μαλλιά και ρούχα να κολλάνε πάνω του και γρήγορα όρμησε στην πόρτα χτυπώντας δυνατά και επίμονα το σκούρο της ξύλο.

Κεφάλαιο 2

Η αρχή μιας άδελφης ιστορίας

ΑΓΑΠΗΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, θα χρειαστεί να ζητήσω ειλικρινά συγγνώμη από σένα και τον Ίνγκο, αφού αναγκαστικά θα πρέπει να αφήσουμε για λίγο τον ήρωά μας να χτυπά με μανία την πόρτα του γιατρού κάτω από τη ραγδαία βροχή. Και εμείς θα μεταφερθούμε σε μια πόλη, στην οποία αντίθετα με αυτήν που βρίσκεται τώρα ο Ίνγκο η νύχτα ήταν εντελώς ξάστερη. Και μάλιστα, θα χρειαστεί να απομακρυνθούμε λίγο από αυτήν και να κατευθυνθούμε βορειοδυτικά ώστε να βρεθούμε στον απομονωμένο και άκρως πολυτελή πύργο του δούκα Νέρτον Μπλούγκορντ.

Ίσως στο σημείο αυτό, για διευκόλυνση του αναγνώστη, να πρέπει να παρουσιάσουμε κάποιες πληροφορίες όσον αφορά τον χώρο και τον χρόνο στον οποίο διαδραματίζεται η ιστορία μας.

Ο χώρος μπορούμε να πούμε ότι είναι κάπως έτσι:

Όσον αφορά τον χρόνο, βρισκόμαστε στο σωτήριο έτος 1776. Και τώρα που όλα αυτά είναι γνωστά, νομίζω ότι, χωρίς απορίες πλέον, μπορούμε να μεταφερθούμε στον πύργο του δούκα Μπλούγκορντ. Και η ατμόσφαιρα αλλάζει εντελώς.

ΣΩΣ

Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές, στα πιο όμορφα και φωτεινά μέρη μπορεί εύκολα να βρει κανείς τις πιο στενές και σκοτεινές τρύπες. Και όντως το γεγονός αυτό επαληθεύεται και εδώ, αφού το δωμάτιο που η ιστορία μας μας καλεί να επισκεφτούμε, το τόσο μικρό και θλιβερό, που θα το ζήλευαν ακόμη και τα χειρότερα καταγώγια των πιο σκοτεινών μεγαλουπόλεων, αποτελεί μέρος ενός θεόρατου και πανέμορφου πύργου, ενός πύργου που ανήκει σε έναν πάμπλουτο και πανίσχυρο άνθρωπο.

«Θεέ μου, αποκοιμήθηκα» ακούστηκε ξαφνικά μια βραχνή φωνή και, στη συνέχεια, το τρίξιμο ενός παλιού κρεβατιού ήχησε σπάζοντας την τρομακτική ησυχία που βασίλευε στο δωμάτιο.

Και έτσι απλά, εμείς συμπεραίνουμε ότι ένας άνθρωπος βρίσκεται μέσα στο πυκνό αυτό σκοτάδι.

«Πού είναι τα σπέρτα, να πάρει;»

Ένα χέρι ψαχούλεψε στο πάτωμα και φαίνεται ότι κάτι κατάφερε και ξετρύπωσε, γιατί αμέσως ένα μικρό επιφώνημα ικανοποίησης ξέφυγε από τον άνθρωπο του δωματίου.

Ακούστηκε ένας συρτός ήχος και αμέσως το λιγοστό φως μιας γκαζόλαμπας φώτισε την κάμαρα.

Ένας άντρας βρισκόταν μισοκαθισμένος πάνω σε ένα παλιό και βρόμικο κρεβάτι. Γύρω του υπήρχε ένας μεγάλος σωρός από διβλία και περγαμηνές, καθώς και ένα μελανοδοχείο που, αναποδογυρισμένο καθώς ήταν, είχε χύσει όλο του το περιεχόμενο και είχε δάψει σχεδόν ολόκληρο το μαξιλάρι και απ' ό,τι φαίνεται... και το μισό πρόσωπο του ξαπλωμένου άντρα.

«Να πάρει η οργή!» φώναξε δυνατά καθώς άγγιξε το υγρό πάνω στο μάγουλό του.

Τινάχτηκε από το κρεβάτι και έτρεξε γρήγορα σε ένα σωρό από ρούχα στην άλλη άκρη του δωματίου για να ξεθάψει, προφανώς, κανένα κουρέλι.

Ο άντρας αυτός φαινόταν μάλλον απροσδιόριστης ηλικίας. Ίσως να είχε παραμείνει κάτι ελάχιστα παιδικό στο πρόσωπό του αλλά, κατά τα άλλα, το σώμα του ήταν κανονικά αναπτυγμένο και το κορμί του ψηλό και λυγερό. Τα καστανά, σπαστά του μαλλιά έφταναν περίπου μέχρι τους ώμους του και στεφάνωναν προσεκτικά ένα χλωμό πρόσωπο, που τα λεπτοκαμωμένα του χαρακτηριστικά τού έδιναν κάτι το εύθραυστο. Παρ' ότι, όμως, το πρόσωπό του θα έδινε σε κάποιον την εντύπωση ότι έχει να κάνει με έναν αδύναμο άνθρωπο, κανένας δεν θα τολμούσε να υποτιμήσει αυτό τον άντρα. Γιατί, αν κοιτούσε προσεκτικά στα καστανά του μάτια, αμέσως θα αναγνώριζε μια λάμψη άγριας δύναμης να παιχνιδίζει μέσα τους.

Ο άντρας βρήκε το κουρέλι που έψαχνε και άρχισε να τρίβει με μανία το πρόσωπό του. Φαίνεται όμως ότι αυτό χειροτέρεψε την κατάσταση, γιατί το μελάνι απλώθηκε περισσότερο, και η αντίθεση που έκανε το μαύρο αυτό χρώμα με τη χλωμή του επιδερμίδα είχε κάτι το ασυνήθιστα κωμικό – για εμάς μόνο, φυσικά.

Ο άντρας γούλισε σιωπηλά, πέταξε το κουρέλι σε μια γωνιά του δωματίου και όρμησε ξανά πίσω στο στρώμα. Άρπαξε το μαξιλάρι και άρχισε να τραντάζει όλο το κρεβάτι, καθώς με κόπο προσπαθούσε να δγάλει τη μουσκεμένη μαξιλαροθήκη χωρίς να λερωθεί, έργο που, για να πούμε την αλήθεια, ήταν πραγματικά φιλόδοξο. Και γινόταν ένας τέτοιος πανικός στο δωμάτιο που πραγματικά είναι περίεργο που κατάφερε να ακούσει κάποιους σι-

γανούς χτύπους στην πόρτα, οι οποίοι εδώ και λίγα λεπτά είχαν αρχίσει να γίνονται πιο επίμονοι.

«Οχ!» αναφώνησε πνιχτά ο άντρας.

Τινάχτηκε τρομοκρατημένος και πέταξε το ανάστατο σύμπλεγμα μαξιλαροθήκης και μαξιλαριού στην ίδια γωνιά με το κουρέλι, με κίνδυνο να σθήσει με την κίνηση αυτή το λιγοστό φως που με τόσο κόπο είχε καταφέρει να ανάψει. Ύστερα, με γρήγορες κινήσεις σάρωσε όλα τα χαρτιά που υπήρχαν πάνω στο στρώμα και με προσοχή τα τοποθέτησε κάτω από το κρεβάτι.

Ικανοποιημένος πια, κάθισε στο στρώμα προσπαθώντας να αγνοήσει τους δυνατούς χτύπους στην πόρτα.

«Περάστε!» φώναξε και η φωνή του είχε μέσα της κάτι σαν λαχάνιασμα.

Η πόρτα έτριξε καθώς άνοιγε, και ένας νεαρός υπηρέτης μπήκε μέσα κρατώντας ένα κερδί. Φορούσε μια καλοραμμένη μπλε στολή και στο κεφάλι του μια άσπρη περούκα.

«Αφέντη Μπόρντο» είπε και υποκλίθηκε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο άντρας και ανακάθισε λίγο στο κρεβάτι με τα χέρια σταυρωμένα.

«Ο άρχοντας Μπλούγκορντ σας ζητεί» απάντησε ο υπηρέτης και όρθωσε το ανάστημά του.

Ο Μπόρντο φάνηκε για μια στιγμή κάτι να σκέφτεται. Έτριψε μηχανικά με το χέρι του το λερωμένο πρόσωπό του. Τέλος, αναστέναξε.

«Πού θα τον βρω;» ρώτησε και κοίταξε στα μάτια τον υπηρέτη.

Ο υπηρέτης φάνηκε να τρομάζει από το βλέμμα του άντρα. Το κερδί που κρατούσε άρχισε να τρέμει επικίνδυνα.

«Στο γραφείο του, κύριε... ε... εγώ δεν ξέρω τι σας θέλει, κύριε...» πρόσθεσε κομπιάζοντας.

«Εντάξει» απάντησε ο Μπόρντο κάνοντας ότι δεν πρόσεξε το τρεμούλιασμα στη φωνή του υπηρέτη. «Μπορείς να πηγαίνεις» συμπλήρωσε ανέκφραστα.

Ο υπηρέτης ταραγμένος υποκλίθηκε και με αδέβαιο δήμα σύρθηκε έξω κλείνοντας την πόρτα.

Ο νεαρός άντρας έπλεξε τα χέρια του και κοίταξε τη λάμπα του. Κάτι υγρό στα μάτια του φάνηκε να τρεμοπαίζει στο λιγυστό φως. Γρήγορα, όμως, έχωσε το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του και έμεινε ακίνητος.

«Πώς είναι... να μην μπορείς να κοιτάξεις τον... άλλον... στα μάτια...» ψιθύρισε.

Εγώ ξέρω, σκέφτηκε ύστερα από λίγο και με κόπο έκλεισε τα βλέφαρά του. Δάκρυα έσταξαν στα λερωμένα του μάγουλα.

«Τι βλακείες κάθομαι και σκέφτομαι!» αναφώνησε και αμέσως πετάχτηκε από το κρεβάτι του.

Ένωθε ακόμη τις μικρές σταγόνες πάνω στο δέρμα του. *Τουλάχιστον θα καθαρίσουν λίγο το μελάνι*, σκέφτηκε χαμογελώντας και γρήγορα κατευθύνθηκε προς ένα παλιό σεντούκι για να αλλάξει ρούχα.

ΩΣ

Ο Μπόρντο βρέθηκε μπροστά στη μεγάλη ξύλινη πόρτα του γραφείου του δούκα Μπλούγκορντ.

Άπλωσε προσεκτικά το χέρι και χάιδεψε τα διάφορα σκαλισματα που υπήρχαν στην επιφάνειά της, προσπαθώντας να αγνοήσει την καρδιά του που χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του.

Τι φοβάμαι; αναρωτήθηκε και άπλωσε το χέρι του στο πόμολο. Ένωσε την κρύα, μεταλλική του επιφάνεια. *Οι αναμνήσεις ίσωσ...*, σκέφτηκε και με δύναμη κατέδασε το χέρι του και μπήκε μέσα.

Το δωμάτιο θα φαινόταν σκοτεινό σε οποιονδήποτε άλλον, στον Μπόρντο όμως, συνηθισμένος καθώς ήταν στη σκοτεινιά της δικής του κάμαρας, φάνηκε ότι έλαμπε από φως. Τα έξι τεράστια παράθυρα του δωματίου ήταν ορθάνοιχτα και το φως του κατάλευκου φεγγαριού και των μυριάδων αστεριών της ξάστερης νύχτας έμπαινε και έκανε με γλυκό τρόπο αισθητά τα πράγματα του δωματίου. Φαινόταν έτσι αχνά το ξύλινο γραφείο, καλυμμένο καθώς ήταν με στοίβες χαρτιών, οι τεράστιες βιβλιοθήκες που γέμιζαν τους τοίχους και οι δελούδινες, κόκκινες κουρτίνες που ανέμιζαν ρυθμικά στο απαλό αεράκι.

Ο Μπόρντο αγκάλιασε με το βλέμμα του όλα αυτά τα πράγματα που κοιτούσε από μικρός, γνωρίζοντας ότι ποτέ δεν θα μπορούσε καν να τα αγγίξει. Έπειτα, η ματιά του κύλησε στο πραγματικά σκοτεινό μέρος του δωματίου και το κορμί του ασυναίσθητα πάγωσε.

Μπορούσε να ξεχωρίσει το περίγραμμα ενός ανθρώπου να κάθεται στην καρέκλα που έλειπε από το γραφείο.

Ο Μπόρντο γρήγορα συνήλθε και με επιδέξιες κινήσεις υποκλίθηκε δαθιά.

«Ο υπηρέτης σας σας χαιρετά, άρχοντα Μπλούγκορντ». Η φωνή του ήχησε ανέκφραστη, χωρίς το παραμικρό συναίσθημα.

«Σε χαιρετώ, Μπόρντο» απάντησε ο καθιστός άνθρωπος δείχνοντας να διασκεδάζει με την παρουσία του γνωστού μας άντρα.

Ξαφνικά, έκανε μια νωχελική κίνηση με το χέρι του και έδειξε στον Μπόρντο το δωμάτιο.

«Μήπως σε πειράζει το σκοτάδι, Μπόρντο; Θέλεις να ανάψω κάποιο κερί;» ρώτησε ήρεμα με έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή του.

«Όχι, άρχοντα, δεν με πειράζει» αποκρίθηκε ο Μπόρντο. Κοίταξε ανέκφραστος τη μαύρη φιγούρα. «Είμαι άλλωστε συνηθισμένος να δουλεύω στο σκοτάδι».

«Μπράβο, αυτό σκέφτηκα κι εγώ» είπε αμέσως ο Νέρτον Μπλούγκορντ σαν να είχε ικανοποιηθεί απολύτως από την απάντηση. «Σήκω τώρα» πρόσθεσε ήρεμα.

Ο Μπόρντο στάθηκε ξανά όρθιος και συνέχισε να κοιτάει τον άνθρωπο χωρίς να αρθρώνει λέξη.

«Μπόρντο, αν και μου έχεις προκαλέσει πολλά προβλήματα από τις πρώτες μέρες της ζωής σου, μπορώ πλέον να πω ότι οι κόποι μου έχουν ανταμειφθεί με το παραπάνω. Ναι, ναι, είμαι απολύτως ικανοποιημένος με τη δουλειά σου» είπε ο δούκας τρίβοντας ένα δαχτυλίδι που φορούσε στο αριστερό του χέρι και γυάλιζε στο αμυδρό φως. «Όμως, Μπόρντο, τα πράγματα ήρθαν έτσι που θα αναγκαστώ για ακόμη μία φορά να ζητήσω τις υπηρεσίες σου και μάλιστα για μια πάρα, πάρα πολύ σημαντική αποστολή...»

Ο άντρας σταμάτησε για λίγο και το στομάχι του Μπόρντο ανακατεύτηκε.

Τι στον διάολο θέλεις; αναρωτήθηκε μέσα του και προσπάθησε με το βλέμμα του να διεισδύσει μέσα στις μαύρες σκιές.

«Μπόρντο, Μπόρντο, με απογοητεύεις...» είπε ξαφνικά ο άντρας σέρνοντας τη φωνή του αποδοκιμαστικά.

«Πώς μπορείς να κοιτάς έτσι τον αφέντη σου;» ρώτησε τέλος και ο Μπόρντο ήταν σίγουρος ότι ένα χαμόγελο ήταν χαραγμένο στα χείλη του.

«Συγχωρήστε με, άρχοντα» αποκρίθηκε ο Μπόρντο και μηχανικά έκανε μια μικρή υπόκλιση.

«Σε συγχωρώ, σε συγχωρώ, γιατί είμαι μεγαλόψυχος. Και πώς να μην είμαι, άλλωστε, αφού εγώ, μόνο εγώ κάθισα και σε περιμάζωσα όταν βρέφος ακόμη σε έφερε εδώ ο ετοιμοθάνατος πατέρας σου;» άρχισε τον λόγο του ο Νέρτον Μπλούγκορντ, χρησιμοποιώντας υπερβολικά θεατρικές κινήσεις και σκαμπανεδάζοντας ψεύτικα τη φωνή του.

Εκεί το πας τελικά..., σκέφτηκε ο Μπόρντο και ένιωσε ξαφνικά όλα τα μέλη του να δαραίνονται από ανεξήγητη κούραση. *Με ποιους όρκους, που ποτέ δεν έδωσα, θα με δέσεις πάλι, Νέρτον;*

«Και ξέρεις τι μου είπε; Ναι, σαν χτες θυμάμαι τα λόγια του. Σε κρατούσε στην αγκαλιά του και ήσουν γεμάτος απ' το δικό του αίμα, από την πληγή στον ώμο του. Μια σφαίρα τον είχε πετύχει και η αιμορραγία του ήταν ασταμάτητη. Και μου είπε: “Πάρ' τον, σώσε τον και θα σου ανταποδώσει το καλό με καλό και πάντα δούλος σου θα είναι, γιατί σ' εσένα θα χρωστά τη ζωή του”. Ναι, έτσι ακριβώς μου είπε».

Ένας μυς συσπάστηκε στο πρόσωπο του Μπόρντο. Δεν μπορούσε να κρατηθεί πια. *Ησύχασε, ηρέμησε...*, είπε πάλι σιγανά μέσα του. *Δεν μπορείς να τον δεις, αλλά αυτός παρατηρεί κάθε σου κίνηση.*

«Μάλιστα, άρχοντα, γνωρίζω τις ευεργεσίες σας και σας ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου γι' αυτές» είπε τελικά δρίζοντας την αυτοκυριαρχία του και αμέσως

υποκλίθηκε ξανά. «Με σώσατε και με αναθρέψατε και σας υπηρετώ τώρα για το καλό που μου κάνατε» πρόσθεσε ανέκφραστα.

Το στόμα του έκαιγε σαν να είχε καταπιεί φαρμάκι.

«Μπράβο, Μπόρντο, μπράβο» απάντησε ο άντρας μέσα από τις σκιές και σώπασε για λίγο ικανοποιημένος.

Ως πότε θα κρατήσει αυτή η κωμωδία; Μάλλον για λίγο ακόμη.

«Πρέπει όμως να θυμάσαι, Μπόρντο, ότι δεν υπάρχει καμία περίπτωση να εφαρμόσεις σ' εμένα τα κόλπα που κάνεις στους άλλους. Κατάλαβες, υποθέτω; Εμένα δεν θα με κοιτάξεις ποτέ στα μάτια» είπε ο άντρας και άρχισε ξανά να πλέκει τα δάχτυλά του μεταξύ τους.

Ο Μπόρντο μετά βίας συγκράτησε ένα χαμόγελο. *Φοβάσαι; αναρωτήθηκε αλλά δεν είπε τίποτα.*

«Ξέρεις, στοχάστηκα πολύ πάνω στην περίπτωσή σου και τη συζήτησα φυσικά με τον δάσκαλό σου, αλλά δεν καταλήξαμε πουθενά. Όμως, δεν είμαστε γι' αυτό εδώ!» αναφώνησε ο δούκας και μετά σιώπησε. «Σου έχω μια αποστολή» είπε τέλος.

Για λίγο κανέναν δεν μιλούσε. Ο άντρας φάνηκε, ξαφνικά, σαν να γύρισε προς το πιο κοντινό παράθυρο παρατηρώντας έτσι ήσυχα τα αστέρια που έλαμπαν έξω.

«Όμορφη νύχτα για να αρχίσει μια περιπέτεια, έτσι δεν είναι;» ρώτησε σιγανά και ο Μπόρντο δεν μπόρεσε να καταλάβει αν μονολογούσε ή αν μιλούσε σ' αυτόν. «Σήμερα, λοιπόν, ξεκινάς, Μπόρντο» συμπλήρωσε αμέσως. «Αποστολή σου: να σκοτώσεις τον γιο του βασιλιά».

Παρά την ηρεμία και την αυτοκυριαρχία του, ο Μπόρντο ένιωθε λες και το πάτωμα τραντάχτηκε από κάτω του.

«Έχει ο βασιλιάς γιο;» ρώτησε, σχεδόν απότομα.

Ο Νέρτον Μπλούγκορντ δεν απάντησε κατευθείαν, λες και απολάμβανε την ταραχή του Μπόρντο.

«Λοιπόν, αυτό είναι κάτι που δεν το ξέρουμε σίγουρα» αποκριθήκε τελικά ο δούκας. «Είναι αρκετά γνωστό, ειδικά σε εμάς τους πιο παλιούς, ότι πριν από είκοσι περίπου χρόνια, ο βασιλιάς διατηρούσε μια παράνομη σχέση από την οποία φημολογείται ότι η κοπέλα έμεινε έγκυος. Ο βασιλιάς, όμως, ήταν τότε ακόμη στα λογικά του και, χωρίς την τρέλα που τον βασανίζει τώρα, κατάφερε και έδρασε αμέσως» συνέχισε ο άντρας τονίζοντας με σχεδόν δραματικό τόνο τα γεγονότα. «Έτσι, σοφά κρίνοντας, μόλις μαθεύτηκε η εγκυμοσύνη της, φυγάδεψε τη γυναίκα στο Τέιλορ. Γρήγορα όμως την ανακάλυψαν και εκεί και αναγκάστηκε να φύγει. Κι έτσι, οι περισσότεροι χάνουν τα ίχνη της. Εγώ όμως ανακάλυψα, ύστερα από επίμονη έρευνα, ότι η γυναίκα κατέληξε τελικά σε μια μικρή πόλη κοντά στα ανατολικά σύνορα, στη Νάιτντεϊ, όπου γέννησε το μωρό της, ένα αγόρι, και επισκέφτηκε έναν κάποιον Γκρέγκορ Ήλιτζιμ, στον οποίο άφησε το παιδί της. Μετά από λίγες μέρες πέθανε εκεί από την εξάντληση και τα δάσανα της γέννας. Και έπειτα απ' αυτό, χάνω κι εγώ τα δήματά τους».

Σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο για ακόμη μία φορά. Ο Μπόρντο ένωσε το αίμα να σφυρίζει και να τρέχει ορμητικά στις φλέβες του. Γιατί ναι, όσο κι αν μισούσε το επάγγελμά του, ήξερε ότι μάθαινε μυστικά που κανένας άλλος ή ελάχιστοι γνώριζαν, και αυτό τον άφηνε συνεπαρμένο.

«Μπόρντο, είσαι ο καλύτερός μου κατάσκοπος». Ο άντρας σταμάτησε για λίγο και έριξε το κεφάλι του πίσω. «Ο καλύτερός μου δολοφόνος, φυσικά» αποκριθήκε νω-

χελικά. «Αλήθεια, πόσοι από τους αντιπάλους μου έχουν περάσει από τα χέρια σου; Ω, ή μήπως πρέπει να πω από τα μάτια σου;» πρόσθεσε γελώντας σιγανά.

Ο Μπόρντο δέχτηκε ανέκφραστος το ειρωνικό γέλιο.

«Θέλετε να κατευθυνθώ ανατολικά, να πάω στη Νάιπντεϊ, να βρω τον άντρα, να μαζέψω πληροφορίες, να ψάξω να βρω αυτόν τον νόθο γιο και να τον σκοτώσω, φαντάζομαι;» ρώτησε με την ίδια απάθεια. «Αυτό επιθυμείτε, άρχοντα;»

«Ακριδώς αυτό» απάντησε ευχαριστημένος ο άντρας. «Ένας γιος, έστω και νόθος, αν εμφανιζόταν τώρα θα μπορούσε να αποδειχτεί ιδιαίτερα καταστροφικός για τα σχέδιά μου» είπε πάλι αφηρημένα σαν να μονολογούσε. «Πρέπει, όμως, να σου τονίσω» πρόσθεσε αμέσως γυρνώντας το κεφάλι του «ότι σε αυτό το παιχνίδι, Μπόρντο, έχεις κάποιους περιορισμούς. Πρώτον, δεν θέλω μάρτυρες. Όσους ανακατευτούν ή ενδιαφερθούν υπερβολικά, σκοτώσέ τους. Σ' αυτή τη λίστα να συμπεριλάβεις και τον Γκρέγκορ Ήλιτζιμ. Δεύτερον, κάτι που εξάλλου γνωρίζεις καλά και από παλιά: κουδέντα σε κανέναν. Θέλω η δουλειά να γίνει αθόρυβα και ήσυχα μόνο από σένα. Το τονίζω ξανά: μόνο από σένα».

Ο άντρας έκανε μια παύση. Ο Μπόρντο κοίταξε αμίλητος τη μαύρη φιγούρα και ύστερα έσυρε το βλέμμα του έξω από το παράθυρο.

«Έχεις απορίες, Μπόρντο;» ακούστηκε ξαφνικά, μελιστάλαχτη τώρα, η φωνή του δούκα.

Ο Μπόρντο τράδηξε το βλέμμα του από το παράθυρο και υποκλίθηκε.

«Μάλιστα, άρχοντα» είπε. «Πρώτα, τα στοιχεία που

μου δίνετε είναι λιγοστά. Τι θα συμβεί, αν αυτός ο Γκρέγκορ Ήλιτζιμ έχει πεθάνει; Πώς θα μπορέσω να μαζέψω πληροφορίες;»

«Εάν ο Γκρέγκορ Ήλιτζιμ έχει χαθεί από προσώπου γης πρέπει απλώς να προσπαθήσεις πιο σκληρά, νομίζω» απάντησε αδιάφορα ο άντρας και φάνηκε σαν να έστρεψε την προσοχή του στα χέρια του. «Σε αυτή την περίπτωση, όμως, θα σε παρακαλέσω να σκοτώσεις όσα αγόρια δεκαοχτώ έως δεκαεννιά χρονών βρίσκονται σε ολόκληρη την περιφέρεια της Νάιπντεϊ. Κάποιες πληροφορίες μου λένε ότι ο νόθος δεν έφυγε, αλλά ότι ακόμη βρίσκεται κρυμμένος σ' αυτή την πόλη. Έτσι, θα τον πετύχουμε ό,τι και να γίνει. Με ακούς, Μπόρντο, έτσι δεν είναι;»

Η ερώτηση αυτή πρέπει να είχε ως στόχο να διακωμωδήσει την έκφραση αναγούλας που είχε απλωθεί στο πρόσωπο του Μπόρντο. *Συγκρατήσου...*, σκέφτηκε εκείνος.

«Μάλιστα, αφέντη» αποκρίθηκε και η φωνή του ακούστηκε ήρεμη. «Έχω, όμως, ακόμη μια ερώτηση. Θα μου χρειαστεί το όνομα της γυναίκας. Το γνωρίζετε;»

«Δεν νομίζω ότι θα σου χρειαστεί» απάντησε πάλι απαξιωτικά ο άντρας.

Τα μάτια του Μπόρντο έλαμψαν ξαφνικά θυμωμένα.

«Η έρευνα αποτελεί δική μου αρμοδιότητα, άρα νομίζω, άρχοντα, ότι δεν έχετε το δικαίωμα να μου κρύβετε πράγματα μόνο και μόνο επειδή εσείς πιστεύετε ότι μπορώ να μη μου χρειαστούν» είπε και η βραχνή φωνή του ήχησε σκληρή.

Ένα γέλιο συνόδευσε σχεδόν αμέσως τα τελευταία λόγια του Μπόρντο.

«Ναι, να, Μπόρντο, έχεις δίκιο. Είσαι άνθρωπος πο-

λύ ευσυνείδητος στη δουλειά σου» αποκρίθηκε κεφάτα ο Νέρτον Μπλούγκορντ και ο Μπόρντο ένωσε την καρδιά του να σφίγγεται ξαφνικά. «Έχεις δίκιο» ξαναείπε. «Το όνομά της ήταν Λορελάι Κλείσγουθ».

Φυσικά, σκέφτηκε ο Μπόρντο, ποια άλλη εκτός από αυτή την καλλονή βαρόνη θα μπορούσε να είναι ερωμένη του βασιλιά;

Ο Μπόρντο χτύπησε το πόδι του στο πάτωμα και υποκλίθηκε ξανά.

«Άρχοντα Μπλούγκορντ, είμαι στην υπηρεσία σας και να είστε σίγουρος ότι οι διαταγές σας θα εκτελεστούν!» είπε με στόμφο και αμέσως ανασηκώθηκε.

«Χαίρομαι, Μπόρντο, πιστέ μου υπηρέτη. Πήγαινε στον δάσκαλό σου για τις τελευταίες πληροφορίες του ταξιδιού και σε συμβουλεύω σήμερα το βράδυ κιόλας να έχεις φύγει» είπε ο δούκας με τον ίδιο ειρωνικό τόνο που από την αρχή της συζήτησης υπήρχε στη φωνή του. «Σε απαλλάσσω» συμπλήρωσε και κούνησε το χέρι του.

Σε αυτά τα λόγια ο Μπόρντο έκανε αμέσως μεταβολή και κατευθύνθηκε γρήγορα προς την πόρτα.

«Και μην ξεχάσεις να πλυθείς πριν φύγεις, Μπόρντο» του πέταξε ο δούκας.

Όμως αυτός δεν απάντησε. Έκλεισε σιγανά την πόρτα και με γρήγορα βήματα έτρεξε στον αχανή διάδρομο. Ανακάτεψε με μανία τα μαλλιά του καθώς έτρεχε. *Ναι, πιστός του υπηρέτης, ναι, αυτό έχω γίνει...*, σκέφτηκε με πίκρα. Χτύπησε με δύναμη το χέρι του στον δεξή τοίχο. *Έχω γίνει ένας σκύλος...*

«Δάσκαλε, ήρθα» είπε μια βραχνή φωνή.

«Πέρασε» απάντησε μια άλλη πιο σταθερή, αλλά σαφώς πιο γερασμένη.

Ο ήχος από το άνοιγμα μιας πόρτας ακούστηκε και ο Μπόρντο δρεέθηκε μέσα σε ένα μικρό, κακοφωτισμένο δωμάτιο.

«Ήρθες για την αποστολή, Μπόρντο;» ρώτησε ξανά η ίδια φωνή.

«Δεν μπορούσα να κάνω κι αλλιώς» απάντησε ο Μπόρντο και, κλείνοντας την πόρτα, έκανε λίγα βήματα μέσα στο δωμάτιο.

«Έλα από δω» του είπε η φωνή και κρατώντας μια μικρή γκαζόλαμπα ένας άντρας φάνηκε να πλησιάζει στο μικρό γραφειάκι που βρισκόταν κοντά σε ένα παράθυρο.

Ο Μπόρντο κατευθύνθηκε προς το μέρος του και για λίγο έμεινε να παρατηρεί τον δάσκαλό του.

Ήταν ένας λεπτός, μετρίου αναστήματος άντρας, γύρω στα σαράντα. Φορούσε μια κατάμαυρη στολή που σκέπαζε όλο του το σώμα. Αυτό, όμως, που ίσως θα έκανε εντύπωση σε όποιον το έβλεπε για πρώτη φορά ήταν το φαλακρό του κεφάλι, που συνεχώς το ξύριζε, έτσι ώστε να μη φυτρώνουν ποτέ πάνω του μαλλιά. Και, φυσικά, τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια του, τα τόσο βαθυστόχαστα αλλά και θλιμμένα.

«Σε παρακαλώ, Μπόρντο, μη με κοιτάς στα μάτια» είπε ο άντρας, χωρίς ωστόσο να στρέψει αλλού το κεφάλι του.

Ο Μπόρντο αναστατωμένος απέστρεψε αμέσως το βλέμμα του.

«Συγγνώμη, δάσκαλε» είπε διαστικά. «Εγώ...»

«Δεν χρειάζεται να απολογείσαι γι' αυτό» τον έκοψε ο άντρας και κάθισε στη φθαρμένη πολυθρόνα του γραφείου του. Τράβηξε μια κόλλα χαρτί, βούτηξε την πένα στο μελάνι και με αξιοθαύμαστη ταχύτητα άρχισε να γράφει ένα κείμενο. «Γεννήθηκες με αυτό και αυτό είναι το χάρισμα και η ευλογία σου».

Το πρόσωπο του Μπόρντο συσπάστηκε.

«Θα προτιμούσα να μην έχω αυτό το χάρισμα, όπως λέτε» είπε και η φωνή του ήχησε κενή από κάθε αίσθημα.

«Και όμως, μη μου πεις ότι η ικανότητά σου αυτή δεν σε έχει σώσει πολλές φορές ή ότι δεν θα σε σώσει ακόμη περισσότερες» αποκρίθηκε πάλι ο άντρας, καθώς συνέχιζε το γράψιμο.

Ο Μπόρντο κόμπιασε και για λίγο έμεινε να παρατηρεί τον δάσκαλό του που έγραφε τώρα πυρετωδώς. Το θέμα αυτό του προκαλούσε πάντα αμηχανία. Έβλεπε βέβαια τη λογική στα λόγια του δασκάλου του, αλλά...

«Δάσκαλε, γιατί το έχω αυτό;» ρώτησε και ένιωσε τα μάτια του να τσούζουν περιέργα.

Ο άντρας τέλειωσε χωρίς διακοπές την επιστολή που έγραφε. Ύστερα, με αργές κινήσεις, την τύλιξε σαν περιγαμινή και την έδεσε. Την άφησε σε μια άκρη και, έπειτα, έγειρε αργά πίσω στην καρέκλα του κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο.

«Γιατί το έχεις, λοιπόν...» αποκρίθηκε ύστερα από λίγο. «Πόσες φορές άραγε δεν το έχω σκεφτεί;» είπε αναστενάζοντας. «Γιατί, εννοείται, η ικανότητά σου αυτή δεν είναι φυσιολογική. Όποιον κοιτάξεις στα μάτια τον κάνεις να χάνει τον ειρμό των σκέψεών του, να μπερδεύεται και, στο τέλος, να μένει ανυπεράσπιστος σαν άδουλη μα-

ριονέτα. Και τότε μπορείς να τον διατάξεις ό,τι θέλεις και αυτός θα υπακούσει σίγουρα. Σωστά;» ρώτησε τέλος και τα μάτια του έλαμψαν.

«Ακριδώς» είπε ο Μπόρντο και ένιωσε ένα βάρος να πλακώνει το στήθος του.

«Τέλειο ταλέντο για δολοφόνο, όπως είχε πει και ο δούκας Μπλούγκορντ» είπε μελαγχολικά ο άντρας. «Χωρίς παρεξήγηση, Μπόρντο» πρόσθεσε αμέσως σαν να αισθάνθηκε το σφίξιμο στο κορμί του Μπόρντο.

«Δεν πειράζει, δάσκαλε» αποκρίθηκε αυτός.

Έμειναν για λίγο και οι δύο ακίνητοι. Ο άντρας αναστέναξε ξανά.

«Δεν ξέρω, Μπόρντο» είπε τέλος. «Έχω φυσικά κάποιες υποψίες, όμως ούτε ο τόπος, ούτε ο χρόνος είναι κατάλληλοι για να τις συζητήσουμε. Η αποστολή σου σε καλεί» είπε αποφασιστικά. «Πώς σου φάνηκε, παρεμπιπτόντως;» ρώτησε αμέσως, με κάτι σαν χαμόγελο να τρεμοπαίζει στα χείλη του.

Ο Μπόρντο ένιωσε το στομάχι του να ανακατεύεται καθώς θυμήθηκε τη συνάντηση με τον Νέρτον Μπλούγκορντ.

«Δύσκολη και προπαντός ασαφής» αποκρίθηκε τελικά, ψάχνοντας να βρει τις λέξεις που θα περιέγραφαν όσο το δυνατόν καλύτερα την περίσταση.

«Ασαφής, αυτή είναι η πιο πετυχημένη λέξη» αποκρίθηκε ο άντρας και κοιτώντας έξω έπιασε με τα μακριά του δάχτυλα την περγαμινή που μόλις είχε γράψει. «Μόνο αν έχεις πολλή, πάρα πολλή τύχη, θα καταφέρεις να βρεις αυτόν τον μικρό νόθο – αν, φυσικά, όντως υπάρχει. Πιστεύω ότι ο λόγος που σου ανέθεσε ο δούκας Μπλού-

γκορντ αυτή την αποστολή ήταν κυρίως γιατί δεν σε ήθελε στα πόδια του τώρα που το σχέδιό του για σφετερισμό του θρόνου έχει αρχίσει να μπαίνει σε εφαρμογή».

«Γιατί;» ρώτησε απορημένος ο Μπόρντο.

Ο άντρα χαμογέλασε αχνά και απέστρεψε το βλέμμα του από την ήρεμη νύχτα.

«Ποιος ξέρει;» απάντησε τελικά. «Έχω, όμως, την εντύπωση ότι είσαι από τους λίγους ανθρώπους που φοβάται, Μπόρντο».

Ο Μπόρντο ένιωσε μια ζεστασιά, κάτι σαν ικανοποίηση, να τριζοβολάει μέσα του. *Ώστε εμένα, εμένα που τόσο με βασάνισε από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, εμένα που με ανάγκασε να σκοτώνω για να ζω, εμένα που είμαι ένα απλό παιχνίδι στα χέρια του, εμένα φοβάται;*

«Η νύχτα δεν θα κρατήσει πολύ ακόμη» είπε ο άντρας διακόπτοντας τις σκέψεις του Μπόρντο. «Ετοιμάστηκες;»

«Ναι, τα ρούχα και τα εργαλεία μου βρίσκονται όλα εδώ» απάντησε ο Μπόρντο και χάραιψε απαλά έναν μαύρο σάκο που κουβαλούσε στον ώμο του.

«Και μερικά βιβλία να φανταστώ;» είπε ο δάσκαλός του. Και οι δύο γέλασαν.

Ξαφνικά, ο Μπόρντο είδε τον δάσκαλό του να σηκώνεται από την καρέκλα του και να ανοίγει ένα συρτάρι. Τράβηξε ένα πουγκί.

«Πρώτα απ' όλα, πάρε αυτά τα λεφτά» είπε τονίζοντας τα λόγια του. «Και να είσαι φειδωλός, γιατί έχεις μεγάλο ταξίδι μπροστά σου. Έπειτα, πάρε αυτό» είπε και του έτεινε την περγαμηνή. Ο Μπόρντο την έπιασε μαζί με τα χρήματα και τα έβαλε και τα δύο στις τσέπες του. «Άνοιξέ το, αφού θα έχεις απομακρυνθεί. Έχει τις τελευταίες

οδηγίες και κάποιες λογικές συμβουλές, αν μπορεί να μιλήσει κανείς για κάτι τέτοιο στην αποστολή αυτή».

Ο Μπόρντο κατάλαβε ότι η ώρα του αποχαιρετισμού είχε φτάσει και ένωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά του. *Γιατί να πρέπει να αποχωριστώ τον δάσκαλό μου;* αναρωτήθηκε, όμως σχεδόν αμέσως κούνησε το κεφάλι του. *Είναι ολοφάνερο, φαντάζομαι*, σκέφτηκε και χαμογέλασε με πικρία.

«Δάσκαλε, αντίο» είπε σιγανά και η φωνή του φάνηκε να τρέμει από τη συγκίνηση. Κοίταξε απέναντί του τον άντρα με το κουρασμένο πρόσωπο, που ήδη κάποιες ρυτίδες είχαν αρχίσει να το σκάδουν βαθιά, και προσπάθησε να αποτυπώσει στη μνήμη του τα χαρακτηριστικά του μόνου ανθρώπου που αγαπούσε.

«Αντίο, Μπόρντο» αποκρίθηκε ήρεμα κι ο άντρας και σήκωσε το κεφάλι του. Τα κατάμαυρα μάτια του, γεμάτα συγκίνηση κι αυτά, κοίταξαν ίσια μέσα στα δικά του.

Ο Μπόρντο, συνηθισμένος καθώς ήταν να αποστρέφονται το βλέμμα του, τινάχτηκε ξαφνιασμένος προς τα πίσω και έκλεισε απότομα τα βλέφάρά του. Ύστερα, όμως, κατάλαβε. Τα μάτια του δούγκωσαν.

«Ευχαριστώ, δάσκαλε» είπε και με αστραπιαίες κινήσεις γλίστρησε έξω από την πόρτα.

Κεφάλαιο 3

Νυχτοπερπατήματα στο βουνό

«ΑΝΟΙΕΤΕ ΜΟΥ! ΑΝΟΙΕΤΕ ΜΟΥ!» ούρλιαξε ο Ίνγκο για πολλοστή φορά μέσα στα τελευταία τρία λεπτά και με το δεξί του χέρι έδωσε μια δυνατή γροθιά στην ξύλινη πόρτα.

Η καταιγίδα είχε δυναμώσει πλέον για τα καλά και το μικρό στέγαστρο της εισόδου δεν του πρόσφερε καμία απολύτως προστασία. Ως αποτέλεσμα, ο Ίνγκο έσταζε τώρα από την κορφή ως τα νύχια.

Κοίταξε για μια στιγμή απελπισμένος τα μεγάλα παράθυρα των δύο ορόφων να φεγγοβολούν από το δυνατό φως. *Γιατί δεν μου ανοίγουν;* αναρωτήθηκε με παράπονο και αποφάσισε να κάνει μια ύστατη προσπάθεια μαζεύοντας όσο αέρα μπορούσε στα πνευμόνια του.

«Ανοί...»

Η κραυγή του όμως αυτή έμεινε μισοτελειωμένη και μετέωρη, αφού μια τεράστια αστραπή έσकिσε στα δύο τον νυχτερινό ουρανό και ο δυνατός κρότος της βροντής την ακολούθησε ακόμη πιο εκκωφαντικός.

Δεν γίνεται τίποτα..., σκέφτηκε απογοητευμένος ο Ίνγκο. Του ήρθαν δάκρυα στα μάτια. *Πού πας, σκέφτηκε, αν έχεις μέχρι και τον καιρό εναντίον σου;*

Με τη βροχή να του τυφλώνει τα μάτια, ψαχούλεψε γύρω από την πόρτα και ξαφνικά το χέρι του άγγιξε κάτι μεταλλικό.

«Μα το κουδούνι, φυσικά!» αναφώνησε και δυνατά τράδηξε τον σκληρό μοχλό.

Στηρίχτηκε πάνω στην πόρτα με όλη του τη δύναμη και ακουμπώντας το αυτί του στο επίπεδο ξύλο άφησε τον μεταλλικό και επίμονο ήχο του κουδουνιού να αντηχήσει για αρκετή ώρα σε όλο το σπίτι.

Ξαφνικά, ένιωσε το στήριγμά του να χάνεται από μπροστά του και με μια κραυγή παραπάτησε για να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με ένα... κορίτσι.

Ο Ίνγκο ενστικτωδώς τραδήχτηκε, με αποτέλεσμα να βρεθεί πάλι έξω στη βροχή. Το κορίτσι έκανε κι αυτό ένα δήμα πίσω τρομαγμένο.

«Μπορώ να περάσω;» ρώτησε αμέσως ο Ίνγκο δάζοντας κατά μέρος όποια ντροπή κι αν αισθανόταν, μόλις ένιωσε τη βροχή να τον τρυπάει ξανά.

«Υποθέτω... ναι» απάντησε το κορίτσι και με αμφιβολία ακούμπησε με το δάχτυλό της τα χείλη της.

Ο Ίνγκο πήδηξε μέσα και προσεκτικά στάθηκε απέναντί της. Έκλεισε την πόρτα παρατηρώντας την κλεφτά.

Ήταν ένα γλυκό κορίτσι γύρω στα δεκαέξι με μακριά ξανθά μαλλιά και μεγάλα, όμορφα γαλανά μάτια μέσα στα οποία καθρεφτιζόταν μια ψυχή στοργική και τρυφερή. Φορούσε την καθιερωμένη μαύρη στολή υπηρετριας

με την άσπρη ποδιά από πάνω και με ένα μικρό, άσπρο σκουφάκι στα μαλλιά.

Ξαφνικά, παρατήρησε ότι η μικρή είχε ελαφρώς κοκκινίσει.

«Ο κύριος με κοιτάει πολύ περίεργα» αποκρίθηκε το κορίτσι βλέποντας το ερωτηματικό βλέμμα του ήρωά μας.

Ήταν η σειρά του Ίνγκο να σαστίσει και στη συνέχεια να κοκκινίσει. Πριν, όμως, προλάβει να πει τίποτα, άκουσε μια σκάλα να τρίζει παραπονιαρικά και γρήγορα δήματα να ηχούν στο πάτωμα.

«Α!» αναφώνησε ο Ίνγκο και έκανε μερικά δήματα στο πλάι, καθώς αντίκρισε ξαφνικά μπροστά του μια μεγάλη, αγριεμένη φάτσα.

Πράγματι, λίγα δήματα πιο πέρα, στεκόταν ένας κάπως κοντός, ηλικιωμένος άντρας με μια πλούσια, άσπρη γενειάδα που έφτανε μέχρι το στήθος του. Φορούσε μια γκριζα ρόμπα μακριά ως το πάτωμα και πάνω στα αχτένιστα άσπρα του μαλλιά ένα ασορτί σκουφάκι ύπνου. Στον λαιμό του, προς μεγάλη έκπληξη του Ίνγκο, υπήρχε τυλιγμένο ένα κασκόλ. Η εμφάνισή του είχε γενικά κάτι το συμπαθητικό και, ταυτόχρονα, κάτι το κωμικό, σε αντίθεση με τα μαύρα μάτια του που, προς το παρόν, κατακεράυνωναν τον Ίνγκο με την οργή τους. Το αγόρι αυτόματα ανασήκωσε λίγο το χέρι του ως ένδειξη, μάλλον, αυτοάμυνας. *Πώς στο καλό μπόρεσε και με μίσσησε, μόλις με είδε;* αναρωτήθηκε μέσα του χωρίς να βγάζει νόημα.

Ξαφνικά, ο γιατρός, παρατηρώντας καλύτερα τον Ίνγκο, σταμάτησε να τον κοιτά αγριεμένος. Το βλέμμα του πήρε μια περίεργη έκφραση και σχεδόν αμέσως στράφηκε προς το μέρος της μικρής υπηρέτριας.

«Λίζα, ποιος είναι ο κύριος;» ρώτησε και η φωνή του είχε ακόμη κάτι που φανέρωνε έντονο θυμό.

«Ο κύριος χτύπησε το κουδούνι» αποκρίθηκε η κοπέλα αμήχανα και σταύρωσε προσεκτικά τα λευκά της χέρια στην ποδιά της.

«Είναι αυτός ο αγριάνθρωπος που κόντεψε να σπάσει την πόρτα;» ρώτησε ξανά ο γέρος και κατακεραύνωσε τον Ίνγκο με ακόμη ένα του βλέμμα.

Ο Ίνγκο σάστισε για λίγο και αμέσως μετά ένιωσε την ορμή να τον πλημμυρίζει.

«Θέλετε να πείτε ότι τόση ώρα με ακούγατε και δεν μου ανοίγατε;» ρώτησε θυμωμένος.

«Φυσικά, νεαρέ μου» απάντησε ο άντρας. «Ανοίγω μόνο στους πολιτισμένους ανθρώπους που χτυπάνε το κουδούνι» πρόσθεσε και τον κοίταξε με σημασία «και όχι σε κάτι Νεάντερνταλ που σπάνε πόρτες χωρίς λόγο».

Η μικρή υπηρέτρια γύρισε το κεφάλι της στο πλάι λίγο ντροπιασμένη, αλλά ο Ίνγκο δεν το πρόσεξε. Ο θυμός άρχισε να βράζει μέσα του παρόλο που η λογική τον πρόσταζε να ηρεμήσει. *Α, ρε Έντρο, πού με έφερες; αναρωτήθηκε έτοιμος να μιλήσει άγρια σ' αυτόν τον διαβολάνθρωπο.*

«Και δεν φτάνει που πήγες να μου σπάσεις την πόρτα, παρενοχλείς και τη μικρή μου τη Λίζα» πρόσθεσε έξω φρενών τώρα ο γέρος κουνώντας νευρικά τα χέρια του πέρα δώθε.

Ο Ίνγκο ξέχασε αμέσως όλες του τις σκέψεις σχετικά με την όποια αντεπίθεση και έμεινε αποσβολωμένος να κοιτάει με ανοιχτό το στόμα τον μικρόσωμο άντρα.

Πέρασαν λίγα λεπτά χωρίς να λέει κανείς τίποτα. Ο

γιατρός κοιτούσε επίμονα τον Ίνγκο, η υπηρέτρια είχε πάρει μια έκφραση σαν να ευχόταν να εξαφανιστεί από προσώπου γης, ο Ίνγκο είχε μείνει να στέκεται ακίνητος σαν απολίθωμα. Μπορούσε άραγε η ατμόσφαιρα να γίνει περισσότερο άβολη;

«Βρες τους ευγενικούς σου τρόπους, νεαρέ μου, και κλείσε το στόμα σου. Θα μπει καμιά μύγα» παρατήρησε δηκτικά ο άντρας και γύρισε το πρόσωπό του, έτοιμος να πει κάτι και στη σαστισμένη Λίζα.

Σε αντίθεση όμως με τις συμβουλές του, ο Ίνγκο το άνοιξε περισσότερο για να μιλήσει.

«Κύριε, δεν μπορεί να μιλάτε σοβαρά!» διαμαρτυρήθηκε έντονα. «Δεν την πείραξα την κοπέλα» πρόσθεσε, νιώθοντας όμως ότι αυτή η τελευταία του πρόταση μάλλον σε κακό θα του έβγαине.

«Πώς!» αναφώνησε ο άντρας εμβρόντητος. «Τι θράσος! Την κοιτούσες, νεαρέ μου, στα μάτια, κατευθείαν στα μάτια για πόση ώρα!» φώναξε τέλος αγανακτισμένος.

Αν υπήρχε ακόμη ένα στάδιο στο οποίο θα μπορούσε να νιώσει μεγαλύτερη έκπληξη, ο Ίνγκο θα είχε καταφέρει σίγουρα να το ξεπεράσει, τόσο είχε σαστίσει με τα τελευταία λόγια του γιατρού.

«Κύριε, είστε τρελός;» ρώτησε απελπισμένος και ένιωσε ξαφνικά τα βρεγμένα του ρούχα να τον βαρύνουν υπερβολικά.

«Φυσικά και όχι, νεαρέ» απάντησε λίγο θυμωμένος ο γέρος, όμως αυτή τη φορά ένα χαμόγελο διαγράφηκε αχνά στο πρόσωπό του. «Και, επιπλέον, οι άλλοι δεν με φωνάζουν κύριο αλλά γιατρό. Λίζα, πήγαινε μέσα» πρό-

σθεσε αμέσως. «Ας μη σε εκθέσουμε περισσότερο στα διεισδυτικά μάτια του κυρίου».

Ήταν η σειρά του Ίνγκο να προσπαθήσει να κρύψει ένα αθέλητο χαμόγελο. Η μικρή υπηρέτρια, σαστισμένη ακόμη, υποκλίθηκε και διαστικά έφυγε από μια κοντινή πόρτα.

«Υποθέτω ότι κάποιος λόγος σας έφερε μια τέτοια μέρα στη δυστυχημένη από πολλές απόψεις πόρτα μου» είπε ο γιατρός ξαφνικά, όπως το συνήθιζε φαίνεται, και άρχισε αμέσως να περπατάει. «Ακολουθήστε με και θα ακούσω την περίπτωση σας».

Λόγω αυτού του περιέργου περιστατικού που έζησε ο Ίνγκο αμέσως μόλις μπήκε, ο ήρωάς μας δεν είχε προλάβει να παρατηρήσει τον χώρο γύρω του. Το σπίτι ήταν πραγματικά τεράστιο. Ο πρώτος όροφος συνδεόταν με τον δεύτερο με μια μεγάλη, ξύλινη σκάλα, την οποία τώρα οι δύο άντρες ανέβαιναν διαστικά. Στη γωνία ένα τζάκι τριζοβολούσε ευχάριστα χαρίζοντας ζεστασιά στα γύρω δωμάτια, ενώ αμέτρητες γκαζόλαμπες και κεριά ήταν αναμμένα, έτσι που ολόκληρο το σπίτι φωτιζόταν σαν να ήταν μέρα.

«Χρειάζομαι το φως για να μελετώ» αποκρίθηκε ο γιατρός σαν να παρακολουθούσε τις σκέψεις του Ίνγκο.

Ο Ίνγκο έγενεψε και έφτασαν πια στον δεύτερο όροφο. Ο γιατρός άνοιξε ήσυχα μια πόρτα και βρέθηκαν και οι δυο τους σε ένα τεράστιο, ακατάστατο γραφείο, που ήταν καλυμμένο με χαρτιά, μελανοδοχεία, σφραγίδες και αμέτρητα βιβλία, τα οποία βρισκονταν αλλού στοιβαγμένα και αλλού τακτοποιημένα μέσα σε κούτες και σε διβλιοθήκες.

«Πρόσεχε το πάτωμα» τόνισε ο γιατρός καθώς προσεκτικά πήγαινε να καθίσει στην αναπαυτική καρέκλα του γραφείου.

Ο Ίνγκο κοίταξε αποσβολωμένος αυτό τον τεράστιο χαμό, που φωτιζόταν πάλι από αμέτρητα κεριά και από ένα τεράστιο τζάκι. Κατευθύνθηκε προς μια καρέκλα δίπλα στο γραφείο, προσέχοντας να μην πατήσει τις κόλλες που ήταν χυμένες στο πάτωμα. Κάθισε και, ξαφνικά, παρόλο που βρισκόταν κοντά στη φωτιά, ένιωσε το σώμα του να παγώνει και τα δόντια του να χτυπάνε. Το κρύο του περόνιαζε τα κόκαλα και, όσο κι αν προσπαθούσε να μην το δείξει, έτρεμε σαν λεπτό κλαδάκι.

Ξαφνικά, άκουσε ένα μικρό κουδούνισμα να ηχεί και σε λίγο η πόρτα άνοιξε και η Λίζα εμφανίστηκε.

«Με ζητήσατε, γιατρέ;» ρώτησε ήρεμα.

«Φέρε δύο φλιτζάνια ζεστό τσάι και μια αλλαξιά ρούχα για τον κύριο από δω» είπε ανέκφραστα ο άντρας ανακατεύοντας μια στοίβα χαρτιά.

Η Λίζα έφυγε αμέσως και ο Ίνγκο έμεινε να παρατηρεί έκπληκτος τα αναστατωμένα μαλλιά του άντρα που ανεβοκατέβαιναν ρυθμικά με κίνδυνο να ρίξουν κάτω το μικρό του σκουφάκι.

«Μην πεις τίποτα» πρόσθεσε απότομα ο γέρος. «Απλώς δεν θέλω να μου κουβαληθείς ξανά για πνευμονία».

Ο Ίνγκο δεν είπε όντως τίποτα αλλά σιωπηλά χαμογέλασε. *Δεν είναι κακός τύπος τελικά...*, σκέφτηκε.

«Αχά!» αναφώνησε ξαφνικά ο γιατρός και τράδηξε ένα χαρτί από τον σωρό. «Εδώ είμαστε» πρόσθεσε και άρπαξε μια πένα. «Ημερομηνία, εντάξει, όνομα γιατρού,

εντάξει... όνομα ασθενή;» ρώτησε και κοίταξε τον Ίνγκο με τα κατάμαυρα μάτια του.

«Γκόρντον Γκρέιφολκ».

Τα μάτια του γιατρού έλαμψαν περιέργα. Έσκυψε το κεφάλι και σημείωσε κάτι στο χαρτί.

«Το δικό σου όνομα;» ξαναρώτησε μόλις τέλειωσε.

«Ίνγκο Γκρέιφολκ».

Ο γιατρός σήκωσε αμέσως το κεφάλι γιατί εκείνη τη στιγμή η Λίζα άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα φέρνοντας μαζί της έναν δίσκο με δύο αχνιστά φλιτζάνια και ένα δεματάκι ρούχα.

Η Λίζα άφησε γρήγορα τον δίσκο κάνοντας λίγο χώρο πάνω στο γραφείο και με ένα τρέμουλο στα χέρια έδωσε τα ρούχα στον Ίνγκο. Ύστερα, σαν σίφουνας εξαφανίστηκε με ταχύτητα φωτός από το δωμάτιο.

«Άλλαξε δίπλα» είπε πάλι ανέκφραστα ο γιατρός και έγνεψε με το χέρι του καθώς ρουφούσε το τσάι του.

Ο Ίνγκο, μην τολμώντας να πει τίποτα, κατευθύνθηκε προς την πόρτα που του έδειξε. *Θα με ντρέπεται για πάντα*, σκέφτηκε αναλογιζόμενος τη γλυκιά υπηρέτρια. Αμέσως, όμως, κούνησε το κεφάλι του.

«Τι κάθομαι και σκέφτομαι;» μουρμούρισε καθώς άλλαζε. «Ο πατέρας μου πεθαίνει, η Νάρι θα έχει φτάσει στα πρόθυρα νευρικής κρίσης και εμένα με νοιάζει η εντύπωση που έκανα σε μια μικρή υπηρέτρια;»

Μάζεψε τα μουσκεμένα του ρούχα και κοίταξε τα καινούρια που είχε φορέσει. Ήταν, από πάνω μέχρι κάτω, κατάμαυρα και ταίριαζαν πολύ με το άσπρο του δέρμα και τα μαύρα μαλλιά του.

Ο πατέρας μου πεθαίνει..., σκέφτηκε ξανά και αμέσως

όρμησε προς την πόρτα αποφασισμένος να κάνει τα πάντα ώστε να ξεκουνίσει τον γιατρό και να τον αναγκάσει να τον ακολουθήσει. Πάση θυσία.

✂

«Άφησε τα ρούχα σου δίπλα στο τζάκι» πρόσταξε ο γιατρός μόλις ο Ίνγκο όρμησε μέσα.

Ο Ίνγκο, με κομμένα ξαφνικά τα φτερά, έκανε υπάκουα όπως του είπε και κάθισε ξανά στην καρέκλα. Η ώρα περνούσε και ο γιατρός συνέχιζε να γράφει κάτι ορθοσκοπάλισμα πάνω σε ένα χαρτί, σαν να μην είχε αντιληφθεί την παρουσία του επισκέπτη του.

Ο Ίνγκο ένιωσε την ανησυχία να φουντώνει πάλι μέσα του.

«Γιατρέ, χρειάζομαι οπωσδήποτε τη βοήθειά σας» άρχισε ξαφνικά, και τα λόγια έδβαιναν αγχωμένα και με δυσκολία από το στόμα του. «Ο πατέρας μου είναι πολύ άρρωστος και η αδερφή μου δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να δελτιώσει την κατάστασή του...»

«Ήσύχασε, νεαρέ μου, ησύχασε» τον διέκοψε ήρεμα ο γιατρός και κοίταξε σοβαρά τον Ίνγκο. «Μου τα λες ανακατεμένα και τονίζεις πράγματα που ίσως να μη μου χρειάζονται. Άσε εμένα να κάνω τις ερωτήσεις».

Παρά την ταραχή του, ο Ίνγκο κατάφερε να δει τη λογική στα λόγια του γιατρού. Έγνεψε καταφατικά και τα ταραγμένα του χαρακτηριστικά ηρέμησαν κάπως.

«Ωραία» είπε ψύχραμα ο γιατρός και σταύρωσε τα χέρια του έτοιμος να αρχίσει. «Ποια είναι τα συμπτώματά του;»

«Πυρετός, δήχας, παραλήρημα, έχει χάσει τις αισθή-

σεις του και το σώμα του συσπάται παντού σαν να πο-
νάει».

«Μάλιστα» είπε ο γιατρός σημειώνοντας. «Είπες ότι η
αδερφή σου τον φροντίζει. Του έχει δώσει φάρμακα;»

«Του δίνει βότανα για να του περάσει ο πυρετός και ο
δήχας και τώρα τελευταία κάτι για να τον ανακουφίσει
από τους πόνους».

«Ωραία» μουρμούρισε. «Είχε ποτέ ξανά ο ασθενής πα-
ρόμοια συμπτώματα;» ρώτησε αφηρημένα ο γιατρός.

«Συνήθως κάθε χρόνο τέτοια εποχή τον πιάνει κρίση».

«Τι;!» αναφώνησε ξαφνικά ο γέρος και αμέσως τινά-
χτηκε όρθιος. Ένας υπόκωφος ήχος ακολούθησε, καθώς
η πιο κοντινή στοίβα διβλίων γκρεμιζόταν στο πάτωμα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ίνγκο σαστισμένος.

«Γρήγορα, γρήγορα» μουρμούρισε ο γιατρός και πέ-
ταξε το σκουφάκι και τις παντόφλες του. Έτρεξε στο δι-
πλανό δωμάτιο και γύρισε πίσω σε κλάσματα δευτερολέ-
πτου φορώντας ένα ζευγάρι μαύρα παπούτσια και ένα
περίεργο καπέλο.

«Δεν έχουμε καιρό να αλλάξω» είπε και άνοιξε την
πόρτα που οδηγούσε στον κάτω όροφο. «Λίζα, ετοίμασε
τα πράγματά μου, θα βγω!» φώναξε.

Ο Ίνγκο είχε μείνει σαστισμένος από την τόση ενεργη-
τικότητα του ηλικιωμένου άντρα. Ξαφνικά, όμως, μια άλ-
λη σκέψη πέρασε από το μυαλό του και το πρόσωπό του
χλώμιασε.

«Είναι σοβαρά;» ρώτησε αδύναμα νιώθοντας ότι δεν
μπορούσε να αναπνεύσει.

«Πάρα πολύ, αυτό είναι το μόνο σίγουρο» αποκρίθη-
κε ο γιατρός καθώς με αστραπιαία ταχύτητα κατέβαινε

τις σκάλες, με τον Ίνγκο να τον ακολουθεί καταπόδας. «Όμως, θέλω να τον δω. Έχω δέβαια κάποιες υποψίες, αλλά...»

Ο Ίνγκο χαμογέλασε με πίκρα. Ήθελε, φυσικά, να ξεκουνήσει τον γιατρό, όμως όχι με αυτό τον τρόπο... *Αν ο μπαμπάς είναι τόσο χάλια...*

Έφτασαν στον πρώτο όροφο και αμέσως η Λίζα εμφανίστηκε με ένα παλτό και μια μεγάλη μαύρη τσάντα.

«Να 'σαι καλά, κοπέλα μου... Μη με περιμένεις απόψε» της είπε ο γιατρός φορώντας το παλτό. «Πάμε, νεαρέ» πρόσθεσε αρπάζοντας την τσάντα. Χωρίς να το καταλάβει, ο Ίνγκο δρέθηκε ξανά έξω στον νυχτερινό αέρα.

Ως εκ θαύματος, η βροχή είχε πλέον σταματήσει, αλλά ακόμη τα πάντα γύρω του έσταζαν και γυάλιζαν στο θαμπό φως μιας λάμπας. Ο Ίνγκο ένιωσε ανανεωμένος από τον δροσερό και υγρό αέρα. Έκανε νόημα στον γιατρό και γρήγορα κατευθύνθηκε σε ένα κάρο που βρισκόταν εκεί κοντά.

«Πάμε, γρήγορα» ψιθύρισε στον Έντρο καθώς καθόταν δίπλα του. Ο γιατρός βολεύτηκε πίσω.

«Α, Έντρο, εσύ είσαι;» ακούστηκε ξαφνικά η γνώριμη φωνή του γιατρού. «Σοβαρό έγκλημα στο αριστερό χέρι, αν δεν κάνω λάθος, σωστά;»

Ο Έντρο έγνεψε τινάζοντας με δύναμη τα χαλινάρια. Και η άμαξα όρμησε μέσα στο σκοτάδι...

ΣΩΣ

Και να που, επιτέλους, γυρνάμε πίσω στο σπιτάκι απ' όπου και άρχισε η ιστορία. Αυτή τη φορά, όμως, δεν υπάρχει το γλυκό φθινοπωρινό φως για να δώσει ζωή στη

μικρή καλύβα, αφού η νύχτα έχει πλέον τυλίξει ερημητικά το σπίτι. Αν, ωστόσο, μπορούσε κάποιος να διαπεράσει με το βλέμμα του τα κλειστά παραθυρόφυλλα, θα έβλεπε ένα μικρό κεράκι να φωτίζει, έστω αχνά, το δωμάτιο, με τη φλογίτσα του να τρεμουλιάζει επικίνδυνα, σαν από φόβο, όπως ίσως τρεμούλιαζαν και οι ανήσυχες καρδιές μέσα στα δύο αδέρφια.

Ο Ίνγκο και η Νάρι κάθονταν ακίνητοι και σιωπηλοί πάνω στον φθαρμένο καναπέ. Τα πρόσωπά τους ήταν εντελώς ανέκφραστα και τα κορμιά τους κοκαλωμένα από την αγωνία.

Ο Ίνγκο τράβηξε το βλέμμα του από το κενό και τα κουρασμένα του μάτια υπάκουσαν, παρά τη θέλησή τους, και κοίταξαν τη λεπτή φιγούρα δίπλα τους. Η Νάρι θροισκόταν εκεί: μαύροι κύκλοι φαίνονταν κάτω από τα μάτια της και νεκρική χλωμάδα είχε απλωθεί παντού στο πρόσωπό της. Ή μήπως έφταιγε το φως του κεριού;

Ένωσε ξαφνικά τρομερά κουρασμένος. Κάτι η αγωνία τόσων ημερών, κάτι το ταξίδι, κάτι η απογοήτευση, κάτι αυτός ο τρελός γιατρός που τον τρόμαξε στην αρχή... Όλα τα γεγονότα της ημέρας ξανάρθαν ολοζώντανα στο μυαλό του και ένωσε μια μικρή ζαλάδα να τον κυριεύει. Βούλιαξε κατάκοπος πίσω στο κάθισμα. *Πώς κατάφεραν και χώρεσαν όλα αυτά μέσα σε μια μέρα; Τι κάνει τόση ώρα μέσα ο γιατρός; Σίγουρα η αναμονή είναι το χειρότερο πράγμα, κατέληξε και αναστέναξε.*

Ξαφνικά, είδε τη Νάρι δίπλα του να κουνάει τα χείλη της.

«Τι είπες;» τη ρώτησε ήσυχα, καθώς ξάπλωνε και αυτή πίσω.

«Λέω, ευχαρίστησες τον Έντρο;» επανέλαβε και, παρά τις όποιες προσπάθειές της, ακούστηκε εξαντλημένη.

«Ναι. Μου είπε μάλιστα ότι θα περάσει να μας δει, μόλις γυρίσει από ένα ταξίδι του στο Νόταμ» απάντησε ο Ίνγκο και ένιωσε, ξαφνικά, μια θολούρα να τυλίγει το μυαλό του. *Όχι, δεν πρέπει να κοιμηθώ*, σκέφτηκε και τινάχτηκε πάνω.

«Νάρι, φέρνω τίποτα να φάμε» είπε κεφάλτα και όρμησε σε ένα κοντινό κομοδίνο.

«Να σου πω την αλήθεια, Ίνγκο...» άρχισε διστακτικά αυτή.

«Δεν ακούω κουβέντα» είπε αυστηρά ο Ίνγκο και της πέταξε ένα κομμάτι ψωμί και τυρί.

Η Νάρι χαμογέλασε αγνά κι άρχισαν και οι δύο μαζί να τρώνε το λιτό τους γεύμα.

ΣΩΣ

Ο γιατρός πήρε την τσάντα του και ακούμπησε απαλά το πόμολο. Το χάιδεψε με τα ροζιασμένα του δάχτυλα και, ακούγοντας τη σιγανή ανάσα του αρρώστου που με δυσκολία έβγαινε από το στήθος του, θυβίστηκε στις σκέψεις του.

«Τι μου έμελλε να δω σήμερα...» μουρμούρισε και έτριψε με το αριστερό του χέρι το μέτωπό του.

Γιατί να συνέδη αυτό το πράγμα; Και τι θα πω σε αυτά τα παιδιά; Ότι πρόκειται να χάσουν;...

Κούνησε το κεφάλι του. *Έχω αρχίσει και γερνάω*, σκέφτηκε και χαμογέλασε. *Έχω κάνει και πολύ χειρότερα πράγματα.*

Και έτσι άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε στο δωμάτιο όπου εδώ και ώρα είχε αφήσει τα δίδυμα.

Ο γιατρός μπήκε μέσα και για μια στιγμή έμεινε κοκαλωμένος από την έκπληξη. Ύστερα, καθώς παρατηρούσε τα δύο αδέρφια, τα σχεδόν πάντα σκληρά, κατάμαυρα μάτια του γλύκαναν λίγο.

Βρίσκονταν και οι δύο ανακούρκουδα καθισμένοι πάνω στον καναπέ. Χωρίς να κοιτούνται, πιασμένοι από το χέρι, μιλούσαν μεταξύ τους σπασμωδικά, ίσως δίχως να καταλαβαίνουν καν τι έλεγαν, απλώς και μόνο για να κρατηθούν ξύπνιοι. Αν και η έκφρασή τους είχε χαρρακωθεί από την αγωνία και την κούραση, ο γιατρός κατάφερε να ξεχωρίσει ένα χαμόγελο να φαίνεται αμυδρά στα πρόσωπά τους.

Θα ζήσουν και θα είναι καλά, όσο έχουν ο ένας τον άλλον. Είναι δυνατά παιδιά, σκέφτηκε ο γέρος και συγκινημένος έκλεισε απαλά την πόρτα.

Τα δύο μαύρα κεφάλια γύρισαν αστραπιαία προς το μέρος του.

«Τι συμβαίνει, γιατρέ;» ρώτησε η Νάρι και τινάχτηκε όρθια.

Ο ηλικιωμένος άντρας πήρε μια καρέκλα, την έσυρε δίπλα στον καναπέ και κάθισε.

«Κάτσε, κοπέλα μου. Έχουμε κάποια πράγματα να συζητήσουμε» είπε σταθερά και την κοίταξε. *Όμορφο κορίτσι,* σκέφτηκε καθώς εξέταζε τα καθαρά πράσινα μάτια της.

Ο Ίνγκο κοίταξε τη Νάρι και χαμογέλασε αχνά, καθώς την είδε να στέκεται ακόμη όρθια, απρόθυμη να καθίσει. Τελικά όμως υπάκουσε.

«Πώς σε λένε, κοπέλα μου;» άκουσε ξαφνικά ο Ίνγκο την κοφτή και γνώριμη πια φωνή του γιατρού.

«Νάρι Γκρέιφολκ, γιατρέ».

«Τζον Χάπιλαφτ, χάρηκα για τη γνωριμία» είπε εκείνος και έδωσε το χέρι του στην έκπληκτη κοπέλα. «Το ίδιο ισχύει και για σένα, Ίνγκο» πρόσθεσε και έτεινε το χέρι του και σε αυτόν.

Ο Ίνγκο έδωσε σαστισμένος το χέρι του. *Μα είναι αυτή ώρα για συστάσεις;* αναρωτήθηκε και κούνησε μισοανακτισμένος το κεφάλι του. Όχι, ποτέ δεν θα μπορούσε να συνηθίσει αυτόν τον περιεργο γιατρό.

«Λοιπόν, έχει έρθει η ώρα να σας ανακοινώσω την ιατρική μου διάγνωση» είπε ο γιατρός και ξερόδηξε σιγανά.

Ο Ίνγκο περίμενε να ακούσει την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, όμως τίποτα δεν συνέβη. Ένιωθε ήρεμος, απόλυτα ήρεμος, σαν να είχε ξεπλύνει με καθαρό νερό όλες τις ανησυχίες και τους φόβους του. *Μήπως είμαι αναίσθητος;* σκέφτηκε σαστισμένος και γύρισε προς τον γιατρό για να προσέξει τα λόγια του.

«Δεν πρόκειται να προσπαθήσω να ωραιοποιήσω την κατάσταση, γιατί ποτέ στην καριέρα μου δεν ακολούθησα την τακτική αυτή, και δεν έχω σκοπό να αρχίσω να την εφαρμόζω τώρα στα εβδομήντα... και κάτι, τέλος πάντων» άρχισε ο γιατρός Χάπιλαφτ τινάζοντας εκνευρισμένος το χέρι του. Σταμάτησε για λίγο και με το βλέμμα του κάρφωσε στα μάτια τους δύο νέους, τον έναν μετά τον άλλον. «Η κατάσταση του πατέρα σας είναι πολύ άσχημη... αν όχι τραγική. Χρόνια τώρα σας έκρυβε μια αρρώστια, η οποία του έτρωγε σιγά σιγά το κορμί. Βλέπω ότι δεν είστε... μμμ... ιδιαίτερα ευκατάστατοι, και μάλλον το έκανε αυτό γιατί ήξερε ότι η θεραπεία θα ήταν πολυδάπανη. Τέλος πάντων, για να μην τα πολυλογώ, αυτή τη

στιγμή που μιλάμε οι πόνοι του είναι τόσο δυνατοί που και αυτοί μόνο αρκούν για να τον σκοτώσουν».

Όχι, Θεέ μου..., σκέφτηκε ο Ίνγκο και, παρά την περιέργη νάρκωση που τον είχε κυριέψει, ένιωσε την καρδιά του να χοροπηδάει. Κοίταξε τη Νάρι δίπλα του. Το πρόσωπό της είχε μια ανεξιχνίαστη έκφραση. Τα λεπτά δάχτυλα των χεριών της έτρεμαν ελαφρά.

«Παρ' όλα αυτά, ναι, παρ' όλα αυτά...» μουρμούρισε ο γιατρός και έγειρε αργά το σώμα του πίσω στην καρέκλα του. Σταμάτησε για λίγο και, αρπάζοντας το κασκόλ του, που φαίνεται ότι δεν το αποχωριζόταν ποτέ, άρχισε να μαδάει τις άκρες του. «Παρ' όλα αυτά, λοιπόν, μπορούμε, πιστεύω, να κάνουμε κάτι για την περίπτωση του. Τη δεδομένη στιγμή, το σημαντικότερο που έχουμε να κάνουμε είναι να σταματήσουμε τους πόνους του. Γιατί, αν συνεχίσει έτσι, είμαι σίγουρος ότι δεν του μένουν και πολλές ώρες ζωής. Χρειαζόμαστε, λοιπόν, ένα ισχυρό ναρκωτικό, ένα δότανο, δηλαδή, που θα ναρκώσει τις αισθήσεις του. Αν περάσουμε αυτό το επικίνδυνο στάδιο μπορούμε να έχουμε μεγάλες ελπίδες για το μέλλον... υποβάλλοντας φυσικά τον ασθενή στην κατάλληλη θεραπεία».

Ο Ίνγκο ένιωσε ένα μικρό σφίξιμο στο χέρι του και αμέσως αισθάνθηκε μια αμυδρή ζεστασιά να τον τυλίγει.

«Και το μόνο δότανο που μπορώ να σκεφτώ είναι αυτό» είπε ο γιατρός και αμέσως τινάχτηκε αρπάζοντας επιδέξια δυο τρία βιβλία μέσα από την τσάντα του. Διάλεξε ένα με σκούρο πράσινο εξώφυλλο και φυλλομετρώντας το έφτασε στη σελίδα που ήθελε. Γύρισε το βιβλίο προς τα δύο αδέρφια.

Ο Ίνγκο και η Νάρι ασυναίσθητα τεντώθηκαν προς τα εμπρός για να το παρατηρήσουν καλύτερα.

Την αριστερή σελίδα του βιβλίου κάλυπτε μια μεγάλη εικόνα που έδειχνε ένα ντελικάτο λουλουδάκι. Τα πέταλά του ήταν διάπλατα ανοιχτά και είχαν άσπρο χρώμα το οποίο διακοπτόταν εδώ κι εκεί από μεγάλα μοβ στίγματα. Στο εσωτερικό του υπήρχε ένας μικρός σωρός από άσπρη γύρη.

«Ίλιφριμ ή υπνολούλουδο, όπως συνηθίζουν να το λένε στην περιοχή σας» είπε σε λίγο ο γιατρός, κοιτώντας κι αυτός την εικόνα. «Είμαστε τυχεροί, γιατί είναι λουλούδι που αγαπά την υγρασία και φυτρώνει σε περιόδους βροχών, ιδίως το φθινόπωρο. Όταν βράζει, ο ατμός του προκαλεί ζάλη και σε υπερβολική δόση παραλύει τις αισθήσεις» συνέχισε ο ηλικιωμένος άντρας με συρτή φωνή, σαν να απάγγελνε ποίημα. «Φυτρώνει στα μέρη σας και δεν είναι σπάνιο. Νάρι, μήπως σου βρίσκεται κανένα απόθεμα γιατί το δικό μου έχει τελειώσει; Το έχεις ξαναδεί;»

«Έχω ακούσει για το υπνολούλουδο, αλλά δεν το έχω δει ποτέ να φυτρώνει κοντά στο χωριό» απάντησε η Νάρι και απογοητευμένη κούνησε το κεφάλι της.

Ο Ίνγκο ένωσε ένα μικρό χαλάρωμα στο χέρι του. *Οχ*, συλλογίστηκε και τρομοκρατημένος κοίταξε ξανά τη ζωγραφιά. Ξαφνικά, καθώς παρατηρούσε τη μοβ απόχρωση στα πέταλα του φυτού, ένωσε ότι κάτι φωτίστηκε στο μυαλό του.

«Μα εγώ το ξέρω!» αναφώνησε ο Ίνγκο και ενθουσιασμένος τινάχτηκε όρθιος.

Ο γιατρός και η Νάρι γύρισαν αυτόματα τα κεφάλια τους προς το μέρος του.

«Φυτρώνει στην ανατολική πλευρά του δουνού και εγώ... ε... το έχω πετύχει πολλές φορές. Ξέρω πού βρίσκεται, μπορώ να πάω να το φέρω... αμέσως τώρα» συμπλήρωσε βλέποντας μια λάμψη να εμφανίζεται στα κουρασμένα μάτια της αδερφής του.

Ο γιατρός και η Νάρι σηκώθηκαν.

«Ωραία» είπε ο γιατρός και άρχισε να τινάζει τη νυχτικά που φορούσε. «Η ώρα δεν είναι κατάλληλη για περριτά λόγια. Πόσο θα σου πάρει για να πας;»

«Μισή ώρα για να πάω και μισή ώρα για να γυρίσω».

«Και πες και κάνα τέταρτο για το ψάξιμο. Πάνω από μία ώρα, δηλαδή» υπολόγισε γρήγορα ο γιατρός. «Νάρι, άναψε φωτιά, ετοίμασε πανιά, κατσαρόλες με νερό και...»

Η Νάρι είχε ήδη ορμήσει προς το παλιό τζάκι του δωματίου και τακτοποιούσε κάτι ξερά κλαδιά καθώς ο γιατρός απάγγελνε με τη σειρά τις οδηγίες του.

Ο Ίνγκο κοίταξε την αδερφή του και το βλέμμα της απόλυτης προσήλωσης που είχε το πρόσωπό της. Η ελπίδα είχε επιστρέψει στα μάτια της.

Χαμογέλασε ικανοποιημένος. Η ματιά του έπεσε στα πεταμένα διβλία του γιατρού. Το εξώφυλλο του ενός ήταν από δέρμα, άλικο, και πάνω του δέσποζε μια μεγαλειώδης ζωγραφιά: ένα τεράστιο πτηνό με χρυσαφί φτερά, τυλιγμένο σε τεράστιες, κατακόκκινες φλόγες.

Ο Ίνγκο, μετά από προσπάθεια, κατάφερε να τραβήξει το βλέμμα του από την εικόνα.

«Φεύγω!» ανακοίνωσε και γύρισε την πλάτη για να ξεκινήσει.

Ξαφνικά όμως, ένωσε χέρια να τυλίγονται γύρω από τα μάτια του.

«Κανόνισε να γυρίσεις γρήγορα, Ίνγκο... αν θες τη ζωή σου, φυσικά» άκουσε να λέει μια πολύ αγαπημένη φωνή στο αυτί του.

«Μάλιστα, στρατηγέ!» φώναξε εκείνος. «Θα κάνω όσο πιο γρήγορα μπορώ!»

«Αντίο, τότε» είπε η Νάρι και απομακρύνθηκε.

«Δεν είναι δα ότι θα κάνουμε καιρό να ιδωθούμε» είπε ο Ίνγκο και γύρισε χαρούμενος για να την κοιτάξει.

Όμως, προς μεγάλη του έκπληξη, βρέθηκε αντίκρου στον γιατρό.

«Πάρε μαζί σου γύρω στα τρία με τέσσερα φιντάνια... είναι αρκετά δυνατά... Και μην ξεχάσεις να τα κόψεις μαζί με τη ρίζα» είπε ο γέρος και για πρώτη φορά ο Ίνγκο αναγνώρισε κάτι σαν αγωνία να φωλιάζει βαθιά μέσα στα κατάμαυρα μάτια του. «Κάνε όσο πιο γρήγορα μπορείς... Κάνε και μια ευχή στη δέσποινα των νεράιδων να σε βοηθήσει...» πρόσθεσε ύστερα σαν να μονολογούσε.

Μα πού βρίσκει την όρεξη για αστεία τέτοιες στιγμές; αναρωτήθηκε ο Ίνγκο, ωστόσο έγενεψε καταφατικά και έφυγε. Έκλεισε τα μάτια του και είδε με τη φαντασία του το πρόσωπο της Νάρι να του χαμογελά.

ΣΩΣ

Το υγρό χόμα, τα βρεγμένα χόρτα και τα σάπια φύλλα ανακατεύονταν στα πόδια του, καθώς ο Ίνγκο περπατούσε στο δουνό. Το παντελόνι του είχε γίνει μούσκεμα. Όχι ότι τον ένοιαζε, δηλαδή. *Στο κάτω κάτω, δικό μου είναι;* σκέφτηκε και χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε το σαστισμένο ύφος της Νάρι όταν τον είδε με την κατάμαυρη αυτή στολή.

Τα σύννεφα είχαν τραδηχτεί και με οδηγό το λιγοστό

φως του φεγγαριού, ο Ίνγκο εκτίμησε ότι είχε φτάσει στο σωστό μέρος.

Κοίταξε γύρω του. Παντού σκοτάδι και απόλυτη σιωπή, που μόνο μερικοί ήχοι από κουκουδάγιες την έσπαγαν. Ένωσε μια ανατριχίλα στο κορμί του. Ξαφνικά, το βλέμμα του έπεσε δίπλα σε ένα δέντρο.

«Δύο!» αναφώνησε και γονάτισε.

Με προσοχή έβγαλε τα δύο λουλουδάκια από το χώμα και τα τοποθέτησε απαλά στην τσέπη του.

Χρειάζομαι τουλάχιστον άλλα δύο, συλλογίστηκε και, χωρίς να προσέχει πολύ, παραμέρισε τα κλαδιά ενός κοτινού θάμνου.

«Αααα!» ούρλιαξε καθώς έχασε την ισορροπία του και άρχισε να κατακυλάει σε μια μεγάλη κατηφόρα.

Προσπάθησε να πιαστεί από κάπου, τα χόρτα όμως που άρπαζε ξεπατώνονταν από τη φόρα του. Κλαδιά έγδερναν το πρόσωπό του.

Ξαφνικά, το σώμα του χτύπησε σε κάτι. Μάλλον σε έναν πεσμένο κορμό δέντρου. Ένωσε ότι βρισκόταν σε επίπεδο έδαφος ξανά.

«Να πάρει» μουρμούρισε ο Ίνγκο νιώθοντας όλο του το σώμα να πονάει. Έπιασε ασυναίσθητα τα λουλούδια στην τσέπη του. Είχαν πατηθεί λίγο αλλά κατά τα άλλα ήταν εντάξει. Αναστέναξε με ανακούφιση και επιτέλους άνοιξε τα μάτια του.

Αμέσως ένα δυνατό φως, που δεν είχε καμία σχέση με αυτό του φεγγαριού, τον τύφλωσε. Τα μάτια του έκαναν λίγη ώρα να προσαρμοστούν. Και τότε με απορία κοίταξε τη φωτιά που τριζοβολούσε μακριά του.

Μα πώς κατάφεραν και άναψαν φωτιά αφού όλα εί-

ναι μούσκεμα; ήταν η πρώτη απορία που δημιουργήθηκε στο μυαλό του Ίνγκο. Όμως γρήγορα ξέχασε την απορία του αυτή.

Γύρω από τη φωτιά θρόισκονταν καθισμένοι τέσσερις άντρες με βαριούς, καφετί μανδύες. Συζητούσαν και από τις δυνατές τους φωνές φαίνονταν σαν να καβγάδιζαν για κάτι. Ίσως να μη με άκουσαν, ευχήθηκε ο Ίνγκο και έστησε αυτί.

«Πού καταλήγουμε τελικά;» ρώτησε ένας νεαρός με ξανθά μαλλιά.

«Νόταμ» είπε απότομα ένας μελαχρινός που η φάτσα του ήταν γεμάτη από περιέργες ουλές. «Ρε μαλάκες, είναι δικοί μας εκεί, πόσες φορές να το ξαναπώ;» φώναξε ύστερα με ένταση.

«Ο μόνος μαλάκας εδώ είσαι εσύ, Κλέυφοτ» αποκρίθηκε ξερά ο ξανθός άντρας.

«Τι θέλεις, νιάνιαρο;» γρύλισε ο μελαχρινός και σήκωσε απειλητικά τη γροθιά του. «Απορώ τι σε...»

«Βούλωσ' το, Τζέικ» είπε ήρεμα και απειλητικά ένας εύσωμος άντρας που καθόταν στην άκρη και ο οποίος δεν είχε πει κουδέντα μέχρι τότε. «Μου φαίνεται ότι ο Κάντρο έχει ήδη αποφασίσει».

Και οι τρεις τους στράφηκαν σε έναν ψηλό άντρα που έμοιαζε να είναι ο αρχηγός.

«Πάμε στο Ντουδάντι» αποκρίθηκε κοφτά εκείνος. «Ξέρετε ποιος μας περιμένει, δεν πρέπει να αργήσουμε».

Για πρώτη φορά ο Ίνγκο σκέφτηκε ότι μπορεί να κινδύνευε, κι έτσι πήρε αμέσως την απόφαση να το σκάσει αθόρυβα. Τότε, όμως, αντιλήφθηκε κάτι μεταλλικό να гуαλίζει κάτω από τον βαρύ μανδύα του αρχηγού.

Μα είναι όπλο! συνειδητοποίησε έντρομος και χωρίς να το καταλάβει τινάχτηκε πίσω. *Οι άνθρωποι αυτοί ή εγκληματίες είναι ή στρατιώτες...* Πριν, όμως, προλάβει να συνέλθει από το σάσισμά του, κάτι άλλο του τράβηξε την προσοχή και οι προηγούμενες σκέψεις του εξαεμίστηκαν.

Ούτε ένα μέτρο μπροστά του μπορούσε να ξεχωρίσει ένα μικρό βλαστάρι. Ναι, ήταν το πολυπόθητο μοβ λουλουδάκι με την άσπρη γύρη... και μάλιστα τόσο κοντά... Ο Ίνγκο ένιωσε την ανάσα του να επιταχύνεται. *Θα μπορέσω άραγε να το πάρω χωρίς να με καταλάβουν;* αναρωτήθηκε.

Την επόμενη στιγμή σύρθηκε χωρίς κανέναν δισταγμό στο έδαφος προς το μικρό λουλουδάκι. *Λίγο ακόμη...*, σκέφτηκε. Γύρισε προς τους άντρες. Δεν τον κοιτούσαν. Άπλωσε το χέρι του και το ένιωσε να χαϊδεύει τον νεαρό βλαστό. *Είναι δικό μου!* είπε μέσα του θριαμβευτικά και το τράβηξε.

«Κατάσκοπος!» ακούστηκε ξαφνικά μια δυνατή φωνή.

Ο Ίνγκο τρομαγμένος τινάχτηκε όρθιος και με κινήσεις αιλουροειδούς όρμησε προς ένα κοντινό δασάκι. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Αν τα κατάφερε να μπει μέσα στις σκιές των δέντρων, δεν θα τον έβρισκαν ποτέ...

Ξαφνικά, όμως, ένιωσε κάτι να τον χτυπάει δυνατά στο κεφάλι.

«Όχι!» ούρλιαξε και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα από τον πόνο.

Ένωσε σκοτάδι να ορμάει από παντού. Το σώμα του πια δεν τον υπάκουγε. *Μπαμπά, σκέφτηκε, Νάρι... εγώ...* Και τα πάντα χάθηκαν από μπροστά του.

Κεφάλαιο 4

Το μοβ δουδουδάκι με την άσπρη γύρη

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΗΡΧΕ ΣΚΟΤΑΔΙ... και σκοτάδι... και ακόμη περισσότερο σκοτάδι...

Ξαφνικά, κάτι άρχισε να διακρίνεται αχνά μέσα σε αυτή τη μαυρίλα και να πλησιάζει όλο και πιο κοντά του. Ένα ζευγάρι μάτια με κατάμαυρες κόρες, που έκαναν τρομερή αντίθεση με το ασπράδι των ματιών, πλησίαζαν όλο και πιο κοντά... όλο και πιο κοντά...

Ο Μπόρντο τινάχτηκε και παραλίγο να πέσει από το άλογό του.

«Τι στο καλό;» μουρμούρισε βρίσκοντας αμέσως την ισορροπία του. Το όνειρο και η ανάμνηση των κατάμαυρων ματιών ήταν ακόμη πολύ έντονα στο μυαλό του.

Τίναξε το κεφάλι του και ένιωσε κάπως καλύτερα.

«Ξημέρωσε, Μπέλτριξ» μουρμούρισε και χάιδεψε τον λαιμό του μαύρου του αλόγου. Και αυτό, σαν σε απάντηση, χλιμίντρισε ζωηρά.

Ο Μπόρντο γύρισε αριστερά το κεφάλι του και αμέ-

σως μισόκλεισε τα μάτια. Ένας κατακόκκινος ήλιος που με τις ακτίνες του έδινε ζωή σε όλο τον ουρανό είχε αρχίσει να προβάλλει πάνω από τα δουννά.

Απόλαυσε για λίγο το θέαμα και μετά έκανε μια απότομη κίνηση σαν να θυμήθηκε κάτι. Γύρισε πίσω και έλεγξε αν ο μαύρος του σάκος βρισκόταν στη θέση του. Ύστερα, έβγαλε προσεκτικά το γράμμα από την τσέπη του και με γρήγορες κινήσεις το ξετύλιξε για να το διαβάσει. Και περίπου αυτά έγραφε:

Μπόρντο,

Ο κουραστικός σου δάσκαλος αποφάσισε για μία ακόμη φορά να σε πληροφορήσει με τον πιο παλιομοδίτικο τρόπο (Ο Μπόρντο χαμογέλασε ελαφρά). Παρ' όλα αυτά νομίζω ότι θα τον συγχωρήσεις και με προσοχή θα διαβάσεις τα παρακάτω.

Την αποστολή σου τη γνωρίζεις, ίσως μάλιστα καλύτερα και από μένα και από τον δούκα Μπλούγκορντ. Όπως σκοπεύω να σου πω, δεν νομίζω ότι έχει και πολλές πιθανότητες επιτυχίας, αποτελεί όμως διαταγή και έτσι οφείλεις να την εκτελέσεις. Ωστόσο, θέλω να σου επιστήσω την προσοχή σε μια μικρή λεπτομέρεια. Αν καταφέρεις όντως και συναντήσεις τον Γκρέγκορ Ήλιτζιμ πάρε διπλάσιες προφυλάξεις και πρόσεχε να είσαι πάντα σε εγρήγορση. Ο άντρας αυτός είναι, αν ζει δέβαια, τρομερά επικίνδυνος.

Πέρα, όμως, από αυτά, ο βασικός λόγος που είμαι υποχρεωμένος να σου γράψω είναι γιατί πρέπει να σε ενημερώσω για το ταξίδι σου. Φυσικά και είναι

μεγάλο, αυτό είναι αλήθεια. Γι' αυτό ο άρχοντας Μπλούγκορντ κανόνισε για διευκόλυνσή σου μια στάση ανεφοδιασμού («Καταύποχρεώθηκε ο γέρος» σχολίασε φωναχτά ο Μπόρντο) στο Ντουδάντι. Με λίγα λόγια, θα σε περιμένουν εκεί στρατιώτες του δούκα για φαγητό, για πληροφορίες και για να σου δώσουν τα απαραίτητα εφόδια για να διευκολύνουν το ταξίδι σου.

Μου φαίνεται ότι κάπου εδώ ήρθε η ώρα να τελειώσει αυτό το γράμμα. Μπόρντο, σε βλέπω απέναντί μου και έχεις μεγαλώσει. Είθε η τύχη των ζωτικών να σε ακολουθεί πάντα.

Ρέικους Ρέιτζ

«Απορώ πού τα βρίσκει αυτά τα σχόλια» μουρμούρισε ο Μπόρντο και συνέχισε το διάβασμα.

Υ.Γ. Θα σε είχα σε ακόμη μεγαλύτερη εκτίμηση, αγαπητέ μου, αν διέθετες την ευφυΐα να καταστρέψεις αυτό το γράμμα και να ξεφορτωθείς με την πρώτη ευκαιρία το άλογό σου. Γνωρίζω ότι θα συντομέψει κατά πολύ τη διαδρομή σου – όμως, ξέρεις, η εικόνα ενός κατάμαυρου καθαλάρη πάνω σε ένα επίσης κατάμαυρο άλογο προκαλεί πολλά περιέργα βλέμματα. Και χρειάζεσαι για την αποστολή σου μυστικότητα – απόλυτη μυστικότητα.

Ο Μπόρντο τελείωσε το διάβασμα και για λίγο έμεινε σκεπτικός κρατώντας ακόμη το χαρτί στο χέρι του.

Γνωρίζει ο δάσκαλος τον Γκρέγκορ Ήλιτζιμ; αναρωτήθηκε. Από το γράμμα του έτσι φαινόταν. Προσωρινά άφησε αυτή την πληροφορία στην πίσω άκρη του μυαλού του.

Πέρασε αμέσως στην επόμενη οδηγία. Φυσικά και έπρεπε να πάει στο Ντουβάντι. Ήταν σχεδόν στη μέση της διαδρομής και θα χρειαζόταν οπωσδήποτε επιπλέον εφόδια για να συνεχίσει το ταξίδι του. Ένωσε λίγη αηδία με την απόφασή του αυτή· σιχαινόταν τους στρατιώτες του Μπλούγκορντ. *Τι να κάνουμε όμως;* σκέφτηκε.

Με απροθυμία έφτασε στην τελευταία συμβουλή. Να διώξει το άλογο, λοιπόν... Ο Μπόρντο έκλεισε τα μάτια του και με το χέρι του ακούμπησε απαλά τον λαιμό του Μπέλτριξ.

«Δεν θέλω να σε αφήσω, Μπέλτριξ» ψιθύρισε και κάτι που φανέρωνε τρυφερότητα έλαμψε για λίγο στα σκληρά του μάτια. «Είσαι ο μοναδικός μου φίλος εδώ και χρόνια και δεν υπάρχει περίπτωση να σε αποχωριστώ» είπε σιγανά.

Του φάνηκε ότι το άλογο χλιμίντρισε ελαφρά. Ίσως πάλι να ήταν και η φαντασία του.

Δεν θα τον αφήσω, λοιπόν..., σκέφτηκε ο Μπόρντο και τώρα που είχε πάρει τις αποφάσεις του ένωσε να ηρεμεί. Κοίταξε το χαρτί και θυμήθηκε την τελευταία συμβουλή που του είχε δοθεί. Με δισταγμό άρχισε να το σκίζει – είχε σκεφτεί να το κρατήσει για να θυμάται τον δάσκαλό του. *Ξέχνα το*, μουρμούρισε και, κάνοντας τις μικρές λωρίδες μπάλες, άρχισε να τις καταπίνει με τη σειρά. *Δεν υπάρχει χρόνος για φωτιά*, σκέφτηκε και η τελευταία μπάλα εξαφανίστηκε. Κοίταξε πέρα μακριά.

Κάτω στο δάθος, μπορούσε κανείς ήδη να διακρίνει το χωριό Μόρι και τον ποταμό Ίντρι.

✠

«Θέλω ένα ψωμί και γρήγορα» είπε απότομα ο Μπόρντο καθώς έμπαινε σε έναν φούρνο του χωριού.

«Χαλαρώστε, κύριε, κι εμείς έχουμε δουλειά» ακούστηκε μια επίσης κοφτή φωνή.

Ο Μπόρντο γύρισε έκπληκτος το βλέμμα του προς τον άντρα πίσω από τον πάγκο.

Ήταν ένας νέος είκοσι πέντε περίπου χρονών, λίγο μεγαλύτερος δηλαδή από τον ίδιο τον Μπόρντο που ήταν δεκαοχτώ. Η άσπρη του φόρμα και τα μαύρα του μαλλιά ήταν γεμάτα αλεύρι. Τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια του τον κοιτούσαν ενοχλημένα.

Θα είναι ο βοηθός του φούρναρη, σκέφτηκε ο Μπόρντο και γρήγορα απομάκρυνε το βλέμμα του από τα μάτια του νέου.

Η πρόβλεψή του επαληθεύτηκε σύντομα.

«Ντέιδιντ, μη μιλάς έτσι στους πελάτες!» ακούστηκε μια βροντερή φωνή από ένα δωμάτιο πιο μέσα, στο οποίο πρέπει να έψηναν τα ψωμιά.

Ο νέος στριφογύρισε νευριασμένος τα μάτια του.

«Ναι, αφεντικό» απάντησε ανόρεχτα και ακούμπησε στον πάγκο ένα ψωμί. Ύστερα, με σκοπό να το τυλίξει, στράφηκε σε ένα ψηλό ράφι δίπλα του για χαρτί. Τεντώθηκε για να το φτάσει κι έτσι το μανίκι της μπλούζας του γλίστρησε προς τα πίσω.

Ο Μπόρντο, που τον παρακολουθούσε προσεκτικά, ανασήκωσε έκπληκτος τα φρύδια του.

Λίγο πιο πάνω από τον καρπό του νέου, μαύρες γραμμές άρχιζαν να χαράζουν το δέρμα του και ύστερα περίτεχνα διακλαδίζονταν και συνεχίζονταν μέχρι το μπρόστο του – και μετά ένας Θεός ξέρει μέχρι πού. Ήταν ένα περίτεχνο τατουάζ.

Ο φούρναρης κατέδασε αστραπιαία το χέρι του και ευτυχώς ο Μπόρντο πρόλαβε και γύρισε το κεφάλι του σαν να κοιτούσε, εδώ και ώρα, έξω από το παράθυρο.

«Το χαρτί τελείωσε» είπε απότομα ο νέος, όμως κάτι σαν αγωνία ακούστηκε στη φωνή του. «Είναι τρία στελίνια, αν σας κάνει» πρόσθεσε.

Ο Μπόρντο με αργές κινήσεις γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του νέου.

«Εντάξει» είπε ο Μπόρντο αρπάζοντας το ψωμί, πλήρωσε και θγήκε αμέσως έξω.

Καθώς έτρωγε λαίμαργα το ψωμί του, άρχισε να κατευθύνεται σκεπτικός προς τον Μπέλτριξ. Ήπια μια γουλιά από το παγούρι του. Δεν τον απασχολούσε τόσο το τατουάζ του νέου όσο εκείνα τα μεγάλα, κατάμαυρα μάτια που κάτι του θύμιζαν.

Έφτασε τον Μπέλτριξ, που κι αυτός μόλις είχε τελειώσει το φαγητό του. Ακούμπησε το δέρμα του αλόγου και το χάιδεψε. Πριν μπουν στο χωριό, το είχε επίτηδες πασαλείψει με λάσπη έτσι ώστε το χόμα να σπάει λίγο το μαύρο του χρώμα και παράλληλα να κρύβει την ακριβή του ράτσα.

«Πάμε, φιλαράκο!» φώναξε και αμέσως ανέδηκε πάνω του και χτύπησε με δύναμη τα γκέμια.

Ο Μπέλτριξ ξεχύθηκε με αστραπιαία ταχύτητα στους δρόμους του χωριού. Και σε λίγο οι δυο τους κάλπαζαν

δίπλα στα απέραντα λιβάδια που βρίσκονταν πλάι στον ποταμό Ίντρι.

Πάμε Ντουβάντι, λοιπόν, σκέφτηκε ο Μπόρντο και χαμογέλασε. Αγκάλιασε με το βλέμμα του το θέαμα αριστερά του. Το λιγοστό φως του ήλιου που διαπερνούσε τότε τότε τα σύννεφα έκανε ένα καταπράσινο λιβάδι να χρυσίζει εδώ κι εκεί. Ένιωσε ευτυχισμένος κοιτώντας το. Παντού υπήρχαν πανέμορφα μοβ λουλουδάκια με άσπρη γύρη.